

2026

Liceul Teoretic „Grigore Moisil” Tulcea

Cenacul Literar „Negru pe Alb”

Caiet de
creație

**„Aș vrea să izbucnesc într-o
explozie radicală cu tot ce
am în mine, cu toată energia
și cu toate conținuturile,
să curg, să mă descompun și,
într-o expresie nemijlocită,
distrugerea mea să fie
opera mea, creația,
inspirația mea.”**

– Emil Cioran

Cuprins

Alexe Alexandru.....	6
Anton Alexia Cristina.....	12
Brumă Cristiana Ioana.....	16
Bunduc Raluca.....	26
Buric Alexandra Maria.....	32
Casian Andreea.....	36
Constantin Corina Ana-Maria.....	40
Costea Mihaela Andreea.....	44
Danilă Sara Ioana.....	48
Elbasan Elena Yeliz.....	52
Gogoasă Teodora Alexandra.....	56
Hizanu Teodora Alexandra.....	62
Ivanof David Ștefan.....	68
Mitan Denisa.....	76
Modoran Alexia Maria.....	80
Popov Ioana Alexandra.....	84
Ruse Răzvan Florin.....	90
Vasile Cristian Gabriel.....	98

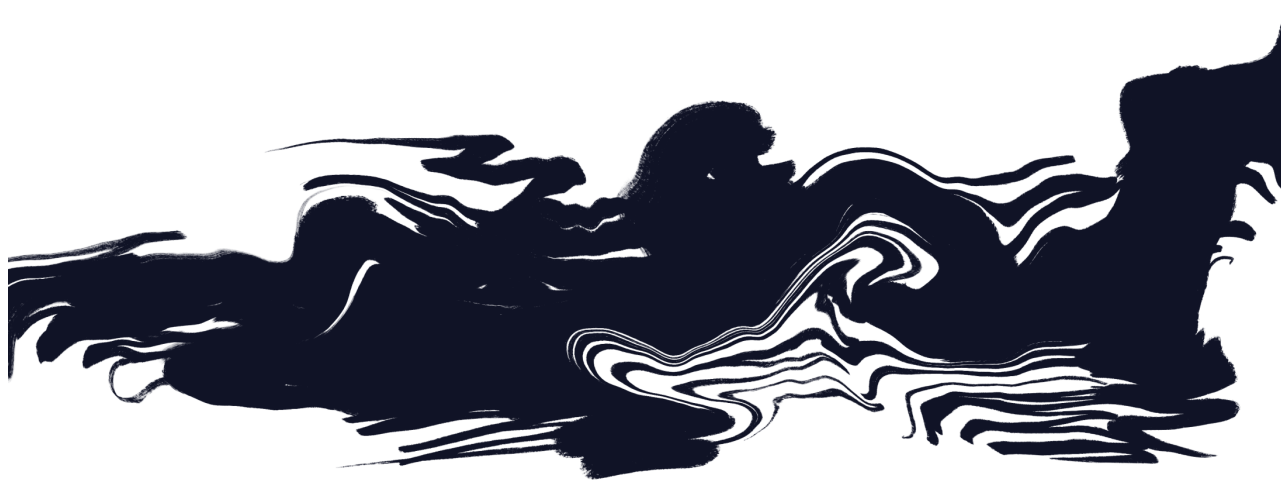
Alexe Alexandru

Alex, 18 ani, 1.91m, ochi căprui, păr nu foarte lung etc.

Pentru mine, poezia și proza sunt cuvinte puse laolaltă. Dacă nu citesc vreun poem dadaist, atunci mă interesează cuvintele care au fost alese, felul în care au fost așezate, iar imaginile și ideile ceva mai puțin (deși fără ele, nu pot lua în serios textul). Sunt de părere că nu prea contează „la ce s-a gândit autorul”, însă cred că trebuie ca autorul să se gândească atât înainte, cât și în timp ce scrie (și chiar după) la poezia/proza pe care o compune.

Cred că un text care își propune să fie literatură trebuie să fie, înainte de toate, frumos. Scrisul m-a ajutat. Dacă scrii și ai pretenții de la tine, înveți să lași egoul deoparte și să recunoști că poți fi și prost. Mai mult, scriind despre Tulcea, am început să o apreciez pentru orașul care este și m-am oprit din a o disprețui pentru „defectele” pe care le are.

Un chioșc în Tulcea

Aș scrie despre Eminescu la fel ca
Ginsberg despre Whitman, însă
Titi e pe bancnota de 500, iar
eu nu am lentile.

Haiku mut

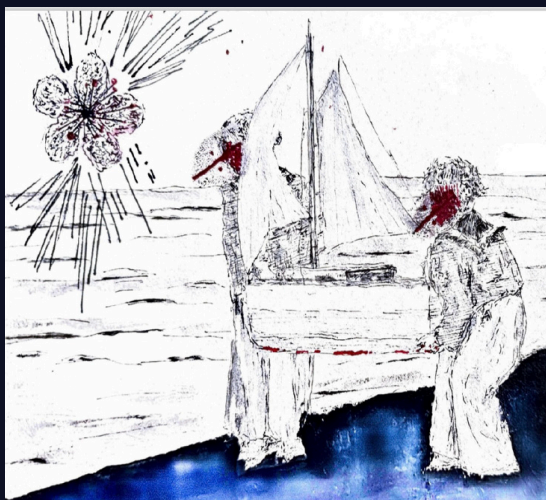
Poemul meu scris.
Vocea mea monotonă -
iar îmi e greață.

Despre tatăl irosit

Despre tatăl irosit

Despre tatăl irosit -
nimic nou.

Aceiași ochi,
aceeași gură,
aceeași lungime a părului din nas,
aceeași mătreață care a căzut
din părul lui în părul meu.
Hainele lui sunt acum ale mele;
puțin cam largi,
dar bune.
Nu țin de cald, iar când bate vântul
tremur de la frig,
dar e în regulă, fiindcă
am mâinile reci,
cum le avea și mama
până să dea de ale lui tata.

Cuprindere

"Life, friends, is boring."
- John Berryman, "Dream song #14"

Și am făcut rime -
mi-am zis că-i bine.
M-am mai gândit, da, la tine...
Am continuat să vorbim despre filme.

În pauza de după curs, ne-am dus să
îți luăm țigări. Eu mă duceam pe mine, iar
tu, parcă înapoi. Aveam pași grăbiți, sincronizați, deci
Megaul a apărut deodată. Te-am așteptat. Formulam o
rugămintă, o propunere, un ordin. N-ai vrea să
stăm
pe o bancă? Am văzut una
ascunsă
printre blocuri și mi-ar plăcea să nu ne mai
grăbim. Aș vrea sau, oricum, ceva în genul acesta și
ne-am dus.

M-am mai gândit, da, la tine...
Am continuat să vorbim despre filme.

Tu fumai, eu eram fumătorul pasiv care călca în
balta călcată de tine și care o evita pe oricare alta deoarece
și-ar
fi murdărit vanșii. Am zis să am
picioare curate, să nu mă șterg de iarbă, cum
se tot face. Să las firul înalt să se înalțe, iar
pe cel călcat să se rupă. Ți-am arătat cu degetul
că Băltoaca aia are formă de inimă și e
plină cu apa de la ploaia care-a fost numai ce. Vezi? E o
inimă plânsă. Deci asta-i banca mea.
Ai călcat-o, ți-ai agitat piciorul până ce
pământul s-a ridicat și Aia-i mișcare
browniană. Nu e nici haosul controlat, dar nici
organizarea spontană.

Ai făcut o poză.
Ne-am mai sărutat, că așa ne-am dorit, și
am plecat
amândoi înspre cazare. Nu voiam să
lipsim
prea mult. Doar s-ar fi creat suspiciuni. Niște
intersecții mai târziu, ne-am dat drumul la
mâini. Ne-am dus la foișor unde se
fuma la greu și unde Suflă și tu încolo că
mă deranjează Și unde am auzit de
Eternal sunshine of the spotless mind.

A fost apoi seară, apoi noapte, apoi dimineață.
Mă duc să mă culc. Ne vedem, oricum, în vreo două ore.
Mi-ai zis că nu ai prea dormit. Mi-ai amintit de
Cioran vorbind despre insomnie. M-ai ascultat și
am vrut să îți număr degetele ca pe oi - poate,
poate aș fi rămas lucid mai mult timp, ca să îți mai
spun și despre Ivănescu -, dar mai erau și
alții la masă. M-am mulțumit cu dinții furculiței.

După șase zile, te rutinezi. A șaptea trece imediat.
Numai șase nopți durează o
melancolie
bine meritată. După plecare, acasă, rămâne reveria.

Și am făcut rime -
mi-am zis că-i bine.

Câinele care a citit despre câinele aer

(Personajele sunt introduse de către Gogol - un câine și un om).

CÂINE : „Stăpâne, Stăpâne,
mulțumesc câine ție
pentru hrană, adăpost, mângâiat și cuvânt!
Fără Tine, câine eram pisică, vagabond, maidanez, corcitură!
Tu ai făcut câine de rasă, curățat!”

OM:

CÂINE: „Stăpâne, Stăpâne,
zic câine ție, de ce
Tu ai mână, câine am labă!”

OM: „Eu sunt Stăpânul,
am mână ca să îți

dau -

de hrană,

dau -

de adăpost,

dau -

de mângâiat,

dau -

de cuvântat.

tu ești îndatorat

să îmi dai -

paza ta,

să îmi dai -

ochiul tău,

câine.”

CÂINE: „Stăpâne, Stăpâne,
îmi zic eu câine,
Stăpâne de ce stă la masă, eu câine stau pe jos!”

OM: „Eu sunt Stăpânul,

stau acolo, sus,

la hrana cea bună,

câine.”

CÂINE: „Stăpâne, Stăpâne,
zic eu câine, de ce nu eu câine stau la masă!”

OM: „Eu sunt Stăpânul,
dacă nu mănânc, nu
am minte, nu
am mână ca să îți
dau -
de hrană,
dau -
de adăpost,
dau -
de mângâiat,
dau -
de cuvântat.
tu să îmi dai -
paza ta,
să îmi dai -
ochiul tău,
câine.”

CÂINE:

CÂINE: Îmi zic:
„el nu știe nimic despre mine
dacă la mână are cinci degete,
iar eu
la labă am patru.”

OM: „Eu sunt Stăpânul,
tu nu cuvântești despre mine,
tu nu privești cu dinții la mine,
tu nu -”

CÂINE: (Latră)

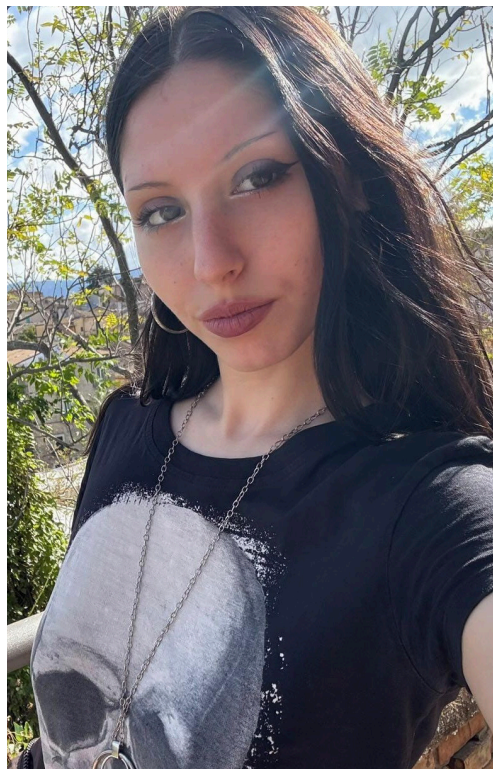
OM: „Eu sunt Stăpânul,
să taci!”

(Căinele doarme. Omul, cu fierul din sobă, îl frige pe burtă).

CÂINE: „Stăpâne, Stăpâne,
mulțumesc câine ție
pentru hrană, adăpost, mângâiat și cuvânt!
Fără Tine, câine eram pisică, vagabond, maidanez, corcitură!
Tu ai făcut câine de rasă, curățat!”

OM: „Bravo!”

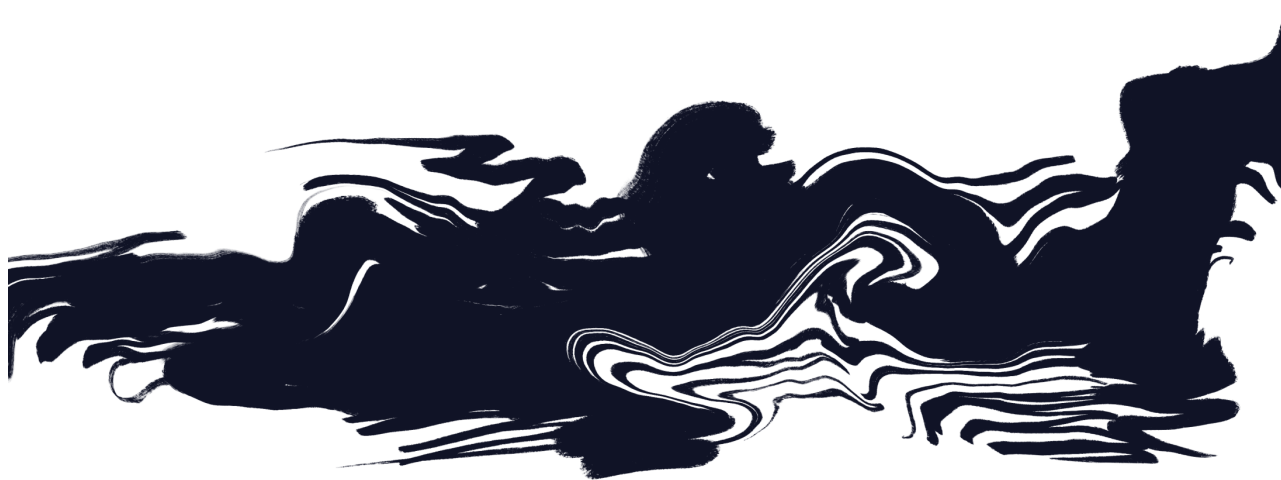
Alexia Cristina Anton

Sunt alexia (cam tot timpul).
Încântată!
Acum_aici
Fuziune textilă până-ncep să mă de-
șir
Fără să caut – nod în papură
Eroare #404
An tr o po lătru când
Sub pielea mea nu intră nimeni;
Decât dacă am apucat să facem cunoș-
tință
Pentru mai multe detalii accesați
<https://vezi/mai/jos>

*„nu vreau să îmi pierd politețea, ea mă
protejează. Dar cu tine e altceva.”*

– Svetlana Cârstea

1.

dimineți prea pline cu leurdă și sparanghel
 postul desemnează prezența obligatorie
 riscul meseriei omului moral
 cu bonuri de masă și Sfânta Sacoșă
 prin gloate cârcotașe
 pân' la brânză.
 când amuțesc complet
 și bat păsări în geam
 mă ascund după bibelouri
 și tablouri
 trag pătura pe mine
 trag -nu împing-
 de tine.
 mă recompensai când spuneam rugăciunea
 ca un preșcolar mândru
 ce recită trei strofe.
 când ai pierdut controlul
 am scăpat de spovedanie
 și mamaia nu mi-a zis la mulți ani de ziua mea.

2.

sitting by the phone sau
 stat la coadă-n lidl minute infernale.
 stimați clienți
 deschidem casa 4 pentru dumneavoastră
 vă rugăm să așezați produsele achiziționate etic pe banda rulantă
 iar faptele rușinoase pe banda dublu adezivă
 așa ieșim mai ieftin
 de un sfert din amintiri
 pătate cu zacuscă și afinată de casă
 promit că o să mănânc tot din farfurie
 și că nu-ți murdăresc noua cuvertură
 și că nu te spăl pe cap cu detergent lichid
 sau pudră.
 și că nu mai aștept să mă suni.

3.

eu nu strivesc corola de minuni a lumii
nici capete spre transcendent
nu spulber
vise de copil timid
sau
visuri de adult buimac
amânare confesivă până
alaltăieri.
în taina dionisiacă
mă declar jertfă.
nu calc stofă, cașmir,
lego.

5.

văd că-ntindem coarda
și n-ar strica s-o sari.
vreau liniștea pacienților de la obregia și haosul filmului mut
pe lângă o felie de pizza fără ulei
fără adaosuri, fără conservanți, fără alte sosuri, fără făină,
fără să începem o altă dispută.
pătura bunicii la vreun milion de ani lumină
&nevoia să-ndoi o lingură.
mă îngrijorează să fac pană pe un drum unde n-am semnal
să-mi leg șiretul
să mă înghită patul
când nu mai e reclamă
mă îngrijorează calmitatea ta și incapacitatea imitării mele.
plâng că e mai ieftin decât să cumpăr demachiant.
visez la pastele fundiță făcute de mamaia cu kaizer și cașcaval
în seri de minimax
când nu mă fugărea nimeni și nimic prin parc
mă străduiesc să ies câștigător (sau cel puțin valabil) din sala
conștiinței judecății de apoi
cu bani mulți
cât să dau la copii fără sprâncene.

7.

liftu&roșcata de la intrare

nu vreau să sune urât
dar cine suntem noi fără horticultură?
recreațional cultivat-
fără remușcări
doar o mușcată pe pervaz
&sol lipsit de nutrienți
mi-ai apăsat toate butoanele
și-ai coborât la prima
că doar vorba aia
mersu pe jos face
promisiunile nefaste să-mi cadă la picioare
sus jos sus jos jos jos;
"ușa este închisă" propagă ozn-ul (baia smart din parc)
care mă-nțelege- îmi dă timp, confort
autocurățare
răspuns; eficiență
odată intrat nu te mai întorci
altfel, ghinion
și te dă afară paznica roșcată care știe că nu te cheamă Mihai
și că nu stai la 413.

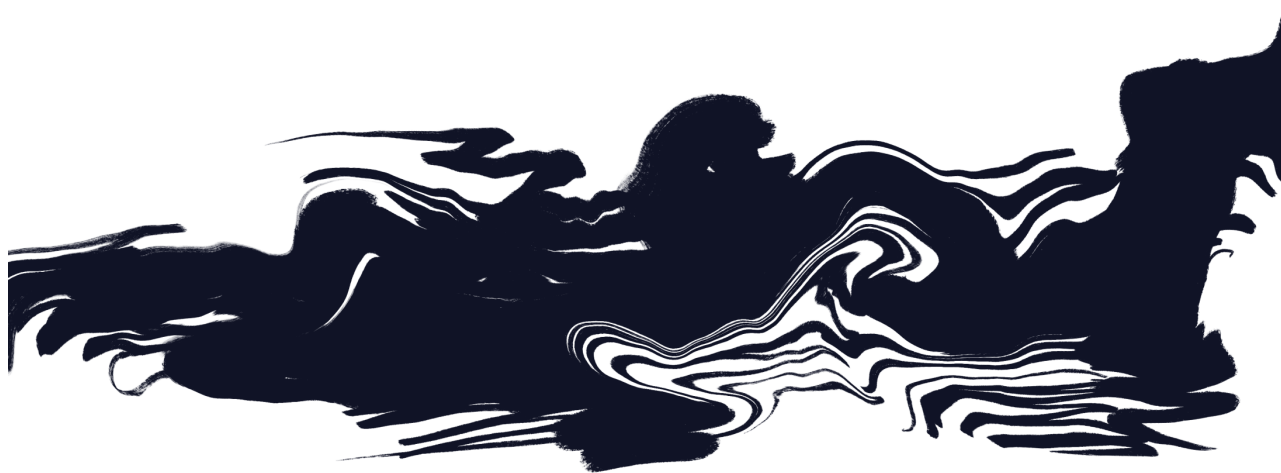
Brumă Ioana Cristiana

Sunt o ființă socială, formată prin interacțiunea cu mediul, pe un fond ereditar, ancestral, dar totodată o conștiință reflexivă care refuză să accepte realitatea ca pe un dat imuabil. Analizez, descompun și reformulez: limbajul, gesturile, credințele. Sunt atrasă de teme existențialiste: libertatea și sensul, absurdul și alienarea, angoasa și nimicnicia.

În scrisul meu veți descoperi o rigoare stilistică ce frizează uneori academicitatea și se îndepărtează deliberat de ornamentele literare. Oscilez constant între nevoia de transcendență și acceptarea unei condiții mai umile, practice, explicabile științific. Scrisul devine astfel spațiul în care reușesc ceea ce am fragmentat, explorându-mi și construindu-mi propria diegeză, oferind o fracțiune din ceea ce sunt, din ceea ce gândesc – din fondul meu ereditar, ancestral, modelat de experiențe.

Textele pe care le veți descoperi constituie, în cele din urmă, cel mai autentic autoportret.

F[...]

Feminin
este să nu te tai cu BIC-ul când te razi
curățirea păcatului
fără admiterea flagelului
autocenzură tăinuită în cadă

tresari când scârțâie parchetul sub mersu-ți gingaș
saturezi foamea privind becul din frigider
storci coșul ăla de pe frunte
te delectezi cu puroiul de sub unghie

folosești masculinul în sintaxă
și îngâni un F[...] perifrazat
când permiți BIC-ului să alunece sub piele
înglobând o linie diformă pe coapsă
unde nu o vede nimeni.

PSIHOZĂ

știu că știu
că știuca-i știucă
creierul imponderabil în conștiință
văz, miros, auz
știu că știu că știuca-i pește
existența o reflexie subiectivă
a unei realități obiective
se materializează în creier
întreaga noastră realitate
există numai în creier
știu că știu
dar ce știu?
dar nu știu
știuca-i știucă

un fascicul de lumină
împletește culori
legat într-o cameră albă
când există atâtea culori

mă ciupesc de încheietură pentru a ști că exist
știu că știu că știuca-i știucă

POVESTEA CORECTĂ POLITIC A URSULUI FRAUDAT DE VULPE

Trăia odată o vulpe înzestrată în mod freudian (prin expunere repetată la un mediu de trai în care normele juridice sunt încălcate) cu calități persuasive hiperdezvoltate, adesea frauduloase pentru consorții ei. De dragul povestirii, vom presupune prin absurd că această Vulpe este capabilă de gândire rațională, limbaj articulat și stări afective complexe, fiind corespondența literară a unei tipologii umane. Această instanță care se identifică a fi feminină, cu origine de apartenență la familia canidelor, a întreprins activități de tip nomad pe tot parcursul nopții în vederea procurării de mijloace alimentare de subzistență. Cu toate acestea, demersurile sale au fost zadarnice. La venirea zilei, Vulpea își exercită dreptul la intervalul de odihnă, culcându-se la marginea unei căi de transport public, manifestând îngrijorare în plan mintal din cauza considerentelor sale materiale. În decursul activității recreatorii, fiind avantajată din punct de vedere olfactiv, aceasta simți miros de pește. Analizând drumul lung ce-i stătea înaintea, Vulpea zări un car tras de exemplare din familia bovidelor și hotărî să se întindă de-a latul căii de transport, pretinzând că este un organism vătămat biologic, în încercarea de a obține mâncare prin înșelăciune. [...]

Stimați cititori, înainte de a semnala lipsa mea de sensibilitate cu privire la situația persoanelor dezavantajate locomotor, care nu pot întreprinde activități de deplasare și care în astfel de situații ar fi private de apartenența la comunitate, vă rog să acceptați convențiile acestui univers narativ, în care mijloacele de comunicare artificiale sunt inexistente și impun folosirea unor tehnici primitive, ineficiente, de contact interpersonal. De asemenea, vom presupune prin absurd că Ursul este capabil de gândire rațională, limbaj articulat și stări afective complexe.

În urma monologului deviațional, Vulpea a fost declarată „persona non grata” și expulzată din interiorul granițelor naționale, fiind transferată într-o zonă special izolată, destinată persoanelor care suferă de tulburări de personalitate insurgentă. Caracterul psihotic al raționamentelor sale este considerat un factor de risc ridicat pentru siguranța și ordinea socială, fiind ferm descurajat atât de către autoritățile politice, cât și de către populație. Din nefericire pentru Urs, măsurile de forță majoră impuse pentru protejarea cetățenilor au vizat exilarea Vulpii în cel mai scurt timp posibil, iar despăgubirile pecuniare datorate părții vătămate au fost omise, având în vedere considerentele de securitate publică. Orice acțiune care prejudiciază integritatea și bunăstarea în comunitate se impune a fi pedepsită pentru a reafirma obligațiile morale și legale ale tuturor cetățenilor de a se comporta cu candoare și respect față de membrii societății.

CARCASA DE FILDEȘ

Astăzi mă voi spânzura. Întreaga dimineață mi-am imaginat firișorul de ață în jurul gâtului meu, dezrădăcinându-mă de materia gumoasă în care am viețuit până acum, spărgând smalțul și carcasa de fildeș, alb-lăptoasă, în sfericitatea căreia a fost condensat acest „eu”, pe care îmi doresc să-l demasc, să-l stârpesc. Sinuciderea a fost o tentație personală care mi-a dominat mintea în ultimele luni. S-a instalat subit, asemenea unei boli, o idee care evoluează și se manifestă progresiv, trecând de la o simplă reflecție la o certitudine. A mocnit asimptomatic, cu câte o reflecție asupra sinelui, asupra sistemului rigid în care suntem fixați și care trosnește din când în când, oscilează din dreapta în stânga și ne tocește carcasa protectoare. A izbucnit de-a binelea când au apărut petele gălbui cauzate de cofeină, când acel „eu” catabasic a disociat.

Dar cine este „eu”? Sunt premolarul întâi de pe arcada inferioară, de extremă dreapta, situat chiar lângă stimabilul canin, care sfâșie materia primară alături de incisivi și îmi încredințează transportul mărfii către molarii dindărăt, care o pregătesc pentru expediere. Poziția mea este una confortabilă, strategică, dar cronofagă. Aici, în cavitatea bucală, fiecare dinte are un rol prestabilit, contribuind la menținerea unui sistem ierarhic perfect ordonat. Supraviețuirea noastră depinde de menținerea organismului în parametri optimi, prin procesarea mărfurilor, facilitând astfel procesul de alimentație. [...]

Petele de cafea au reprezentat incipitul subversiv, făcând loc unei întrebări inocente: ce se află în exteriorul cavității bucale? Cine sunt zeii care apar din lumină, cu care incisivii comunică și care veghează asupra bunăstării noastre? Or fi ei așa cum se spune, omniscienți, omnipotenți, izvorul binelui absolut? Și dacă este așa, din prea milostenia și atotputerea lor, cum au putut permite degenerarea unor astfel de pete pe carcasa mea de fildeș, până atunci desăvârșită?

Desigur, acum, cu firișorul de ață înfășurat în jurul gâtului și-n urma multor ore de frământări metafizice care au condus la rezoluția finală, constat cât de puerilă este cea dintâi întrebare care mi-a dominat conștiința, dar ce să-i faci? [...]

Poate că întrebările pe care le ridicăm sunt cele care ne condamnă. Căutăm un sens la o viață definită de o înlanțuire de reacții condiționate și observate printr-un „eu” obligat să se muleze pe această serie. Cum să renunți la dorința continuă de a te confirma, de a demonstra că, totuși, te afli acolo undeva, că ești mai mult decât fildeș?

BUMBAC

bombeul pantofilor
trasează ritualic
semicercuri incomplete
în jurul axei imaginare
a spânzurătorii

umanitatea devine un simplu număr
câmpuri pline de spânzurați
cu țeasta aplecată către cele sfinte
"sunt" este un moment dintr-o infinitate de neființă
"eu" nu este și nu va mai putea fi
niciodată nimic

realitatea este expresia unui acord colectiv
îngropăm oasele
pajiștea este plină cu flori
jurăm pe roșu
câmpurile au fost dintotdeauna pline cu flori.

nu știu dacă exist
nu știu dacă exist
știuca-i știucă
văd numai alb
dacă nu este alb?
dacă este roșu?
dacă nu există alb și roșu?
dacă nu există?
existența un simplu gând
Te rog
descoase-l pe Asmodeus din creier pentru mine
doleanța de a ști
știu că știu
dar nu știu

l-aș descoase singur
aș rupe legăturile cu foarfeca
dar mi-au confiscat toate obiectele ascuțite
la intrare
și mi-au dat papuci albi
și o cămașă albă
și totul este alb
și mâncarea este proastă
știu că știu
știu că știu!

CONSTITUȚIONAL

am dreptul la secunda care cade-n mine
la mercurul rostogolit printre șanțurile pielii
la pliurile de sub ochi - o felicitare
o bucată de hârtie îndoită
obligatorie din punct de vedere social la orice aniversare

timpul satirizează secvența existenței
sticla scrâșnește între dinți
un fibonacci amărui irită gâttelejul pe care nu-l revendici
încălzește măruntaiele cuiva
„cui” e o întrebare de complezență

din realitate fragmentată
percepi un sine îndoielnic
învelit în patru dimensiuni
ca într-o cămașă prea strâmtă
surpinzi o fracțiune din ceva ce ar putea fi „eu”
te dezamorțești
îți e silă de pocitura întrezărită

acum un nasture pleznește

am dreptul
la un construct temporal fluid & determinat social
la pliurile de sub ochi
care se adâncesc cu fiecare bucată îndoită de hârtie
și care anunță un timp concret - statornic
predefinit în antiteză cu „a viețui”
în care e liniște, uitare, vid.

Timp inversat

Încetul cu încetul mă transform în tot ceea ce urăsc. Mă prăbușesc, precum un bloc construit prost, precum blocul în care trăiesc, la periferia orașului, unde chiria este ieftină și viața la fel de lipsită de valoare. În fiecare zi sunt captivă în cutiuța mea de chibrituri, cu ochii ațintiți spre o altă cutiuță luminoasă, în care scriu pentru o corporație care își are sediul într-o cutie mai mare, dar în esență, tot o cutie. Scriu lucruri care nu mă definesc. Informații pentru mulțime, expuse în așa manieră încât să ofere impresia că oamenii trebuie să lupte, că umanitatea este în decădere și au datoria să o reabiliteze. Oricât de adevărat ar fi, cu toții suntem docili, captivi în cutiuțele noastre, în celula noastră socială în miniatură care o reflectă pe cea originală. Lipsa de libertate - pedeapsa animalului de povară! Dar am renunțat. Mi-am dat demisia, nu pentru a-mi revendica umanitatea, ci sălbăticia firii. Astfel începe povestea perioadei din viața mea în care am învățat să trăiesc - abandonând tot ceea ce-mi era cunoscut în speranța că existența mea neînsemnată va căpăta un sens. [...]

Pentru prima oară după o perioadă lungă de timp, vedeam răsăritul. Soarele răsărea în fiecare dimineață, însă de data aceasta îl vedeam în esența sa, mă puteam cufunda în nuanțele aurii cu care murdărea treptat șinele de cale ferată, mai pe urmă peronul și lumea întreagă. Vântul îmi mângâia pielea - brațele încordate de la tastatura calculatorului - iar soarele încălzea tot ceea ce Bucureștiul criogenase. Așteptatul pe peron ascuțise simțuri de mult tocite, oprite de „regimul cutiilor”. Simțeam miros puternic de parfum, deși eram singurul suflet rătăcit din gară și mă gândeam: ce însuflețire dădusem momentului dacă mintea mea îi atribuia cel mai dulce și în același timp strident miros pe care îl simțisem vreodată! Auzeam din depărtare șuieratul trenului, ceea ce anticipam drept o banală călătorie reprezentând prima notă din strigătului meu de: „sunt în viață!”. Totuși, nu știam atunci că acel peron care încă îmi invadează visele și trenul ruginit, mult prea vechi și uzat pentru standardele de calitate ale secolului XXI, dar pe care îl așteptam și îl închipuiam asemeni unui martir, aveau să schimbe orice fărâmbă de certitudine și logică din viața, de altfel exasperant de moartă, pe care o trăisem până atunci.[...]

Fără nici cea mai mică îndoială - fata descrisă în carte eram eu, cu tot cu părul roșcat, pantalonii de stofă și bluza din satin roșu. [...]

PRIN OCHI DE CĂRBUNE

Acum, oblojit de căldura aruncată de dragonul din teracotă din mijlocul sufrageriei, privind-o cum doarme, îmi amintesc cea dintâi clipă în care privirea mi s-a abătut peste chipul ei. Desena o față zâmbărească pe geamul aburind al garsonierei. Purta o bluză flaușată, iar părul-i era ud din cauza fulgilor de nea care-i rămăseseră captivi în cârlionți. Avea buzele crăpate de la ger. Stătea exact în fața mea, cu mâna stângă afundată în obraz și capul aplecat ușor într-o parte, desenând pe suprafața din sticlă. Eu stăteam pe atunci în fața casei de peste drum, admirând scările de bloc paralele cu șoseaua, în spatele cărora soarele s-a retras destul de devreme, rușinat parcă de strălucirea lui slabă din timpul iernii. În peisajul din care se remarcă tonuri reci de alb și gri, lumina gălbuie refractată prin geamuri animează spectacolul cromatic de pe retină. Aliura ei divină, chipul curat și palid acoperit pe jumătate de părul voluminos, este încadrată de această lumină revărsată în exterior din casă, oferindu-i un fel de aureolă sfântă. M-a privit și ea preț de câteva secunde, înainte să închidă draperiile. În noaptea aceea am aflat că soarele răsare dimineața de undeva din spatele casei mele, iar la vedera lui oamenii și reiau activitățile de cu o zi înainte, dansul acesta ciclic orientat după mișcarea astrului ceresc repetându-se la infinit.[...]

Oare chiar sunt numai un om de zăpadă? Gândesc, deci exist dincolo de materia din care am fost creat. Sunt caracterizat de inteligență și limbaj articulat. Ba mai mult, am capacitatea de a simți în ungherele cele mai lăuntrice ale sufletului meu iubirea față de ea, suferința cauzată de faptul că nu o pot avea. Oare simțămintele mele nu mă fac uman? Cum își dovedește cineva umanitatea? În final, nu ne reducem cu toții la nimic? Prin comparație cu oamenii, nu sunt om. Prin comparație cu zăpada, nu sunt o grămadă de omăt. Este amuzant cum îmi pot defini sinele numai prin comparație cu altceva. Dacă elimin toate comparațiile, știu doar că sunt. Oh, dar nici măcar asta nu știu! Ce dovadă am a propriei mele existențe? Tot ceea ce trăiesc, receptez prin mintea mea. Cum pot găsi o dovadă pertinentă a existenței exteriorului altundeva decât în interior? Care este spațiul fizic în care-și desfășoară activitatea mintea mea? Oare mi-ar fi vreodată de ajuns doar să exist? [...]

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ

Funcția imaginarului în geneza basmului

A fost odată ca niciodată... o lume în care omul nu dobândise capacitatea de a crea vreun timp mitic, un „dincolo” simbolic, desprins de concret, unde să se desfășoare evenimente cu caracter fabulos. Formula arhicunoscută care inaugurează basmul nu este o simplă convenție narativă, ci un catalizator al imaginarului. Ea înglobează elementul generator al oricărei relatări literare: capacitatea de a imagina. Analiza temelor și motivelor regăsite în basme, ori explorarea valorilor etice transmise prin personaje tipizate, ar putea înfăptui o metaliteratură, alcătuită prin discursuri reflexive care dublează ficțiunea prin interpretarea sa - însă nu asta îți propun spre lecturare, dragă cititorule. Îmi doresc să tratez un element specific basmului care nu ține de formă, ci mai degrabă de fond. Astfel, te invit să privim dincolo de „a fost odată ca niciodată”, folosind expresia ca pe un portal epistemologic către acel timp în care a fost nevoie de mitic pentru a supraviețui, abilitatea cognitivă de a crea ficțiune deserving acestui impulsul primar. Așadar - a fost odată ca niciodată un individ arhaic care a dobândit capacitatea de a imagina. Deși înzestrat cu abilități cognitive remarcabile, neegalate în regnul animal, omul rămâne, din punct de vedere fizic, o ființă lamentabilă. Lipsit de colți, gheare, blană calduroasă sau viteză, fără vreo coadă care să-i faciliteze echilibrul sau o musculatură impunătoare, statutul actual al omului de specie Apex pare mai degrabă un accident al selecției naturale. În neînțeleasa sa ironie, natura a compensat pentru absența forței brute prin adaptabilitatea psihică și cognitivă a indivizilor umani. Aici intervine elefantul din cameră - imaginația. Acest proces (al cărui rol este adesea, în mod eronat, redus la funcționalitatea estetică) este vital în anticiparea pericolelor. Selectarea, combinarea și recombinația experiențelor anterioare, pentru a elabora idei noi, prefigurează scopul unei acțiuni și permite crearea de scenarii ipotetice, oferindu-i omului arhaic un avantaj major: capacitatea de a evita pericolul înainte ca acesta să se materializeze. Acestea fiind spuse, primele narațiuni, în forma lor embrionară, au reprezentat un mijloc de testare a realității, un spațiu sigur în care riscurile puteau fi simulate fără a fi asumate. Cu toate acestea, până la apariția basmului în forma sa convențională (cu teme, motive și personaje fantastice de analizat prin eseurile apărute ca metaliteratură) mai sunt câțiva pași de parcurs în călătoria evolutivă a individului uman. Trebuie să mai fi fost odată ca niciodată și o nevoie ontologică de a atribui un sens lumii din jur.

Arsenalul cognitiv al omului nu se reduce doar la capacitatea de a imagina. Acesta susține o gamă largă de procese superioare, precum procesarea logică a informațiilor, înțelegerea și utilizarea unui sistem lingvistic complex, deducerea sau inducerea concluziilor pe baza informațiilor disponibile și conștientizarea sinelui și a mediului. În acest climat, în care umanitatea învață să-și flexeze mușchii cerebrali și majoritatea resurselor energetice sunt direcționate către dezvoltarea acestora, o provocare inedită apare în peisajul evoluției: aceea de a oferi un sens existenței. Odată conștient de propria-i finitudine, omul nu mai poate trăi doar pentru a supraviețui, are nevoie de un „de ce” care să-i justifice efortul. O nevoie nu doar psihologică, ci ontologică. Oferirea unui sens este imperativ necesară pentru conservarea instinctului de supraviețuire. În absența unor mijloace de cunoaștere sistema-

tică, omul a avut nevoie de narațiuni coerente pentru a înțelege realitatea, lacunele raționamentelor logice fiind suplinite prin imaginație. Împletirea misticului cu profanul a oferit explicații simbolice pentru fenomenele naturale sau sociale, până atunci incompreensibile.

Abia acum putem vorbi de o formă incipientă a basmului, când oamenii personifică abstractul (soarele, vântul, moartea, noaptea), transformându-l în poveste.

TE "i"

Alunec printre cârlionții tăi
oscioarele mâinii tale
trasează al doilea cerc al lui Dante
coborând ludic din ce în ce mai jos
pe sub jugul sprijinit de coate
ne-am ascuns de cuvântul cu "i"
nu care cumva să devină clișeizat
dar am șmirgheluit oase
până când tâmpilele mele
nu și-au mai putut găsi alt loc
decât între coastele tale
încerc să rânduiesc vocalizarea eternului
în cerc – universul e guvernat de forme sferice
de ghemuri de rocă rotindu-se în câmpul lor
gravitațional
eliptic – cosmogonia e înglobată-n părul tău
alunec printre cârlionții tăi
mă cufund în "acum" fără vreo remușcare
îngeri căzuți cântă la harpă
acum suntem un spațiu dintr-o diagramă Venn
iar cuvântul cu "i" mi-a devenit rugăciunea dinainte de
culcare.

Bunduc Raluca

Sunt Ralu (Raluca Bunduc), un mister pe care nici eu nu-l deslușesc, un amestec nepalpabil de vis și realitate, toate sub un strat de emoții nedefinite, în plină schimbare, care mușcă orice îi aruncă viața înaintea. doar în metafore.

Mai simplu însă, sunt o persoană care câteodată își mai aruncă gândurile în notițele de la telefon și se mai întâmplă și să iasă ceva din asta, un om care are nevoie de cel puțin o cafea pe zi, că altfel mă doare capul și își pune sufletul la vedere.

Proza cu nuanțe de poezie am descoperit-o cu adevărat în liceu, genul de lucru de la care nu te mai poți întoarce. E modul în care sentimentele mele mari și închise, imaginile foarte clare din capul meu, capătă și o înfățișare fizică, într-o oarecare măsură. Să scriu nu mă destinde; mă face să trăiesc mai tare, mai intens orice viață nouă îmi imaginez. Deci să scriu înseamnă să trăiesc, prin mine și prin alții.

Ecou pe cerul gol

Oare lupii se roagă când urlă la lună? Se uită în sus și văd cea mai mare lumină pe cerul întunecat. O pată albă. Nimic mai mult care să le ghideze calea, să-i ferească de pericol, să-i transforme într-un singur suflet. Știu ei că urletul pe care-l aud înapoi nu e luna, ci un alt lup? Un alt suflet care se roagă proteste unui zeu care nu o să-l audă?

În haită, se roagă împreună, așa cum oamenii se roagă în jurul focului, în fața unui altar, a unei icoane, a unei statui reci, a unui preot plictisit de slujbă. Iar asta e tot? Guri flămânde care cred că pâinea va cădea din cer dacă vorbesc frumos?

Poate că lupii nu știu că zeul lor e doar oglinda palidă a soarelui. Că nimeni nu le ascultă urletul, oricât aer ar avea în plămâni. Că se vor sufoca încercând să fie auziți de un trup fără urechi.

Dar cât trebuie să plângă un cățeluș ca să-și dea seama cât de singur este?

Cât trebuie să zbiere un om în durere, doar ca să-și audă propriul ecou – nu un răspuns, nu un alt lup, ci doar întunericul, fără lună, care-i dă înapoi strigătul gol?

Când mă uit la soare mă dor ochii. Când privesc luna, e rece. Mă holbez la ea și nu-mi spune nimic. Parcă tremură. Îi e frică de mine.

Cât de aproape trebuie să fiu de lună ca să mă audă?

Tremură. Tremură și stelele. Tremură și țigara dintre degete. Dacă-mi mușc buza, o să se oprească din tremurat. Vreau să mușc luna.

Nimeni nu sare

M-am oprit. Un bătrân cu barbă albă, gârbovit, se chircea în mijlocul drumului, urlând sfâșietor. Fața îi era vântată și suptă, oasele mâinilor ieșeau prin piele mai s-o rupă. Era plin de praf și mirosea a spirt proaspăt. Se oprește și cade, fața i se izbește de ciment, curge roșu. Nimeni n-a sărit să-l ajute. O scârbă profundă m-a cuprins brusc. Nici eu n-am făcut-o, n-am putut. Dar dacă aș fi fost eu, lat pe jos, carnea sfârâind pe dalele de piatră, în plină zi, s-ar fi uitat cineva?

Mi-am continuat drumul fără să mă uit înapoi, dar cu aceeași imagine gravată pe retină. Aceeași stafidă uscată mă urmărea de fiecare dată când îmi închideam ochii. N-am auzit vuietul de pe șosea, dar am avut norocul să se oprească milimetric de mine. M-am uitat în spate: alți oameni mă priveau. Dacă m-ar fi lovit din plin mașina, ar fi sărit cineva sau aș fi rămas doar exponat, stâlcit și-ntins pe smoala fierbinte? Continui să merg abia când mă claxonează șoforul furios de trei ori.

Două străzi mai jos, o femeie plângea cu o poză îngălbenită în mână, din care zâmbea un chip mic și palid. Se agăța de mâna fiecărui străin și-și înfigea unghiile ascuțite, cu oja roasă de vreme, în hainele subțiri ale fiecăruia. S-a agățat și de mine. “Mi-au furat pușorul”, spunea ea. M-am uitat lung și mi-am scuturat mâna ca să scap de strânsoarea ei grea. Am continuat, dar am văzut-o cum s-a lăsat grea pe asfalt, cu un bocet înăbușit în gâtleej. Eu n-am să am pui să-i pierd.

Mă simt ca boabele de cafea din râșnița pe care o folosește tata dimineața, de fiecare dată când văd pe cineva că se zvârcolește-n ghearele destinului. E dureros, dar niciodată suficient.

Zbatere de zeu

Nu voi putea înțelege niciodată cum funcționează lucrurile. Poți avea toată fericirea din lume și să se evapore ca apa-n soarele turbat al verii, sau poți să cari în spate toate chinurile posibile, și tot destinul va arunca cu pietre în tine.

Totul s-a schimbat într-o zi care părea ca oricare alta. Un bărbat înalt, cu părul ca soarele și aripi mari de corb, înecate în smolă, mi-a intrat în noua casă. Nu condamn pe mesager, făcea doar ceea ce trebuia. Prin el am aflat că nu eram un tânăr obișnuit: eram semizeu, semizeul morții.

Am pășit în altarul destinului așteptând ființe perfecte, sculptate în ceară. În schimb, m-au întâmpinat oameni obișnuiți, îmbrăcați în blugi și hanorace. Imaginea mă dezamăgi și mă liniști în același timp; nu eram intimidat de perfecțiunea celorlalți, eram doar un tânăr care începea un drum imposibil.

Unchiul meu, zeul distrugerii, era acolo. Mi-era teamă de el, dar nu mai mult decât îmi era de părinții mei, care mă crescuseră ca pe un obiect, ca pe o jucărie pe care să o trimită de colo-colo. El nu m-a lovit niciodată, dar în prezența lui, umbrele trecutului

se revărsau peste mine.

Mesagerul mi-a povestit despre faptele îngrozitoare ale unchiului meu, haosul pe care-l lăsa în urma lui. Eu simțeam ura crescând în mine, pentru el și pentru propria mea incapacitate de a fi altfel.

Îi spuneam colegului de cameră, Sergiu, tot ce se întâmpla. Așteptam să mă spună că mă stresez degeaba, că trăiesc visul oricărui tânăr, dar Sergiu a fost diferit. Încearca mereu să mă consoleze, să-mi ofere sprijin cu un ceai, ascultând atent și oferind un umăr pe care să plâng. Chiar dacă eram o povară, nu mă lăsa să simt că-i încarc și pe el.

Însă adevărata încercare se ivi când am început să-mi fac datoria de semizeu al morții. Mai întâi un șoricel, apoi o bătrânică de la magazinașul de cartier, o mamă din spital. Fiecare viață era o durere pe care trebuia să o administrez. Sergiu încerca să-mi spună că-i scuteam pe ceilalți de suferință, dar eu nu puteam să scap de imaginea unchiului meu.

Paranoia mă copleșea. Nu voiam să rănesc pe nimeni altcineva. Fiecare prieten, fiecare necunoscut putea fi victima mea din greșeală. Eram propriul meu prizonier, suspendat între putere și incapacitatea de a o controla. Aveam optsprezece ani, dar simțeam povara eternității. Totul a culminat cu moartea prietenului meu din copilărie. L-am plâns deasupra sa, înecându-mă în lacrimi, până când am căzut de extenuare. După aceea, toate gândurile negre m-au aruncat pe marginea prăpastiei.

Acum sunt afară, pe o clădire jumătate construită. Plouă, este frig, tremur și nu am mai mult de un tricou pe mine. Luminile stradale se aprind una câte una sub mine. Un singur pas mă mai desparte de libertate. Dar nu-l fac. Aud o voce familiară cum mă strigă în ploaia puternică. Sergiu? [...]

Ruine

Am decis să merg în delfinariul abandonat din oraș. Iubeam să-mi petrec timpul acolo în copilărie. Când nu aveam niciun ban, mă strecuram pe lângă paznici ca să pot privi delfinii, animalele mele preferate. Când am ajuns acolo, locul arăta jalnic. A fost părăsit acum mai bine de șapte ani, când eu am plecat în alt oraș la liceu. Era plin de pânze de păianjen, țesute din hol până în sala mare cu piscina unde se țineau spectacolele. Acum, mici rozătoare mâncau din gunoaiile aruncate la întâmplare de tinerii ce-au vandalizat locul cât au putut. Pe jos era un praf gros de două degete, adunat de vântul ce intra prin cele câteva geamuri sparte. N-am putut să înțeleg cum a ajuns afacerea să dea faliment. Sala mereu a fost plină de copii veseli și zvăpăiați, cum am fost și eu cândva...

M-am plimbat o vreme prin ruina ce a ajuns să fie iubitul meu delfinariu. Priveam afișele rupte de pe pereți, coșurile de gunoi, ușile și perdelele după care mă ascundeam când eram mai micuț. Pe pereți, spre surprinderea mea, încă mai erau suspendate rafturile vechi cu suveniruri de pe care mai luam și eu câte ceva fără să spun nimic...Aveam o colecție întreagă. Din păcate, mama mi le-a aruncat pe toate odată ce am plecat de-acasă. M-am enervat destul de tare, micii delfini de plastic erau foarte importanți pentru mine. Ba chiar eram și mândru că am reușit să fur, adică... să împrumut, atât de multe. N-aveam ce face, pur și simplu îmi cădeau în buzunar! Altă dată am reușit să pătrund în camera angajaților fără să fiu prins. Acum mi-am dat seama că tot ce am făcut era ilegal, dar atunci mi se păreau doar mici distracții de care eram mândru. Nu regret nimic.

Palid

Era aproape ora unsprezece seara, când autobuzul lui Sergiu ajunsese în sfârșit în stația goală, în care aștepta în frig de mai bine de două ore. Șoferul părea plictisit, ba chiar nemulțumit că trebuie să oprească vehiculul pentru băiat în loc să-l ducă direct la depozit pentru a-și termina tura și a merge la barul din cartier să vadă meciul de fotbal din acea seară. Sergiu urcă în autobuz și se așază cât mai aproape de ușă pentru a nu-l enerva și mai tare pe bărbatul de la volan. Autobuzul era gol, iar luminile albe și obositoare din el pâlpâiau ușor cu fiecare curbă luată. Tânărul stătea și privea pe geamul murdar de praf și urme de mâini mici și unsuroase, strada la fel de pustie ca și cutia galbenă în care se afla. Nu știa sigur unde trebuia să ajungă, pentru că nu învățase încă cu exactitate unde era blocul în care stătea, dar harta de pe telefon îi spunea că mai are de parcurs vreo opt stații până să coboare, iar apoi mai avea de mers încă cinci-șase minute până să ajungă în cartierul unde locuia. Era nou în oraș, se mutase de curând cu facultatea. Studia matematica, deși mereu și-a dorit să fie designer vestimentar sau de interior.[...]

Nu obișnuia să creadă în spirite și energii, destine și alte cele, dar în liceu, printr-a zecea și-a întors părerea la o sută optzeci de grade. Deveni fascinat de cititul în tarot ale colegelor sale în fiecare pauză. Ușor stângaci la început, intră și el în micul lor cerc de "witchcraft", învățând încet-încet tainele zodiacului și ale cristalelor. De atunci începu să țină mereu după el un inel cu citrin pentru noroc și stare de bine, în plus, era un cadou de la o veche prietenă. Deveni mai priceput în interpretări decât fetele care îl inițiaseră, făcându-le invidioase, dar dornice să le citească în cărți din ce în ce mai des.[...]

Fumul deveni atât de gros încât de-abia se mai vedea. Ochii îi lăcrimau și simțea că se sufocă, dar nu vru să deschidă niciun geam. Aștepta calm, ceva, orice să se întâmple. Norocul lui a fost că într-adevăr, acea încăpățănare aproape autodistructivă îi aduse ce-și dorea. Sub plăpumile groase, albe, care aproape că acopereau complet suprafața lucioasă a oglinzii, o sclipire palidă se făcea din ce în ce mai mare.

Sergiu disperat, alunga fumul cu mâinile pentru a putea vedea mai bine ce se arăta pe peretele din dreapta sa. Galbenul păli complet în fața luminii de un albastru deschis, dar intens, atât de puternic încât nu se asemana cu nimic pământesc. [...]

Buric Maria

*„pentru fiecare
macroviolenta din lume
produc o
microviolenta în mine”
– Naomi Blîdea*

Alexandra

sunt: iubitoare de pisici, iepuri & cafea;

sunt: aici & acum;

sunt: duală;

sunt: giganți piticii de pe creier;

încă sunt.

Când ating punctul în care nu mai înțelege nimeni nimic din poezie, dar totuși aplaudă? Pentru mine

poezia nu înseamnă altceva decât

încercarea de a vedea cât de absurdă pot să o fac fără să dau de bănuț că nici eu nu știu exact unde vreau să ajung.

M.A.I.

mai pune puțin
 puțin cât să țină și mâine
 nu știu cât o să pierd din mine
 pe drum spre
 dar știu că o să se-ntâmples
 firmituri de
 unghii, intestine și dinți de lapte
 lăsate special în casa în care
 nu(-mi) mai cresc & se amestecă cu
 altele
 că poate-poate iese ceva
 din tot materialul asta genetic
 defectuos
 o să-mi las la tine periunța de dinți
 să am motiv să mă întorc în
 brațele
 hanoracul
 pielea
 ta
 îmbibată în
 //mă rănești, dar te iubesc
 și miros de caramel
 sunt de cursă lungă
 știu cel mai bine
 să mă pierd cu fiecare kilometru
 deja e sport olimpic și aduc aurul
 „acasă”

încă se poate

sunt cutremurul din 77
 am început
 conjunctiv
 să simt
 să strig
 să scriu
 din toți rărunchii
 se hurduca casa
 cu tot cu mine și cu Mama
 cu patu nefacut și cu prafu de pe mobilă
 mă Mamă mă ți-am zis să faci curat
 ne sfârșești cu dezastru-n casă
 nu numai în cap
 sunt sătul să tac
 evit apocalipsa strângând din dinți
 la imperfect prezent și viitor
 sunt imperfect prezent și poate viitor
 sunt o clădire cu risc seismic
 și sunt seismul și sunt epicentrul
 și risc să mă dau singură cu capul de pământ
 de 77 de ori pentru fiecare an în care
 am așteptat factorul perturbator
 și m-am ținut în suspans
 mă Mamă mă ți-am zis că o să crape tavanul
 și o să se scuture pereții până o să dăm de carne

micro-politic

anunț
atingerea destinației cu ro-alert
aici se termină totul
de aici nu mai ai
unde să mergi
atenție urși
atenție drone
atenție cioburi
de la geamuri lăsate deschise
trântite și vinovate de
„m-a tras curentul”
se face curent în sine
mă trage la apă adâncă
mama a zis
//cei mai buni înotători se îneacă
primi
& promit să vă iau pe toți cu mine
adăpostiți-vă la loc sigur
închideți-vă în case/vitrine
păstrați distanța
purtați măști
purtați lanțuri
cercei, brățări din usturoi
să țineți strigoi de departe
sau doar să ajungeți
carne bine condimentată
faceți și dregeți
în viitorul de scurtă durată
a societății post-apocaliptice
post2012
limita mea tinde tot acolo
6 ani și nu-mi trebuia mai mult
dacă te cunoșteam de atunci
a fost bine și așa
noi să fim sănătoși

pofta

ne dam cu spf 50 să evităm
arsurile de grad mai mare de 2
unde nu pot să calculez delta schimb
pielea
în deltă aerul e mai curat
când ne dam gunoiul pe hol și-ncuiem ușa
//eu azi am fost bătut de tata
//și după am mers să bag un burger
//eu azi m-am bătut cu pumnul-n piept
//s-aud cât de copt e

esențele tari se țin în sticlute mici

esențele tari se fac în laborator
ovulul fecundat cu succes în vitro
se implantează în uterul mamei purtătoare
sarcina este dusă la capăt
sarcină neplatită
dureroasă
muncă de câine cu schelălăieli și lătrat
mă întorc cu coada între picioare
în locul din care am plecat
când lanțul întins la maxim e doar
raza cercului în care mă înscriu
eu și alții ca mine
o să mă uit la tine cu ochii mari
tu cel care nu mă știi cu vorba bună
să mă iei înapoi
să mă bagi în casă
chiar dacă am labele murdare
și o să te mușc când te aștepti mai puțin
produc pete pe covorul alb din ikea
produc pierderi în fiecare colț
în care mă bag singură
când simt că am fost obraznică
salvarea trece
rămâne intersecția
dintre pereți
dintre ac și epiderm
dintre hormoni și hemoglobină
unde toate lucrurile
sunt facute cu un scop bine definit
și dragostea se rezumă la sfatul doctorului
îmi scad o liniuță din health bar
la fiecare detaliu mega birocratic
din contractul de perpetuare a speciei
și până la urma ceva mișcă
în filmele astea SF: Super Fragil

Casian Andreea

Hei, sunt Casian Andreea, întruchiparea procrastinării, profesionistă în a lăsa treaba pe poimăine ca să am 2 zile libere până atunci și, de multe ori, trebuie să-mi scriu gândurile pentru a nu uita de ele (cam așa se formează poeziile mele). Aș spune că ele sunt locul ăla din creier pe care nu vreau să-l ating niciodată sau accesoriul care-mi completează outfitul. Uneori sunt ca sarmalele în viță de vie sau ca efectul static de la televizor sau poate chiar bagajul uitat în aeroport pentru care îți decalează aterizarea cu 2 ore.

Nu pot să-ți zic exact ce e poezia pentru mine, dar pot să-ți spun că frunza lipită de parbriz, sarmalele în varză, parțialele la facultate și încălzirea globală se aseamănă foarte mult cu ea. Eu am câte un motto nou în fiecare zi - când m-am apucat de scris asta era să rup rădăcini, să arunc cheile într-un bol cu cenușă, iar azi vreau să bată în aritmii, sub fațade de tumori.

cămașa de noapte din piele falsă

în papucii pufoși de casă
sunt tot un lagăr de exterminare
al cărui fum desenează vag pe cer
o inimă cu inițialele noastre în ea.
îmi trebuie undeva între
500 și 2000 de volți să-mi revin,
dar când revii tu
rămân
chircit într-o bancă din clasa primară.
schimbul nostru de poezii
nu e altceva decât un joc de
ruletă rusească
până devenim iarăși
buni de plată.
de când am chiulit ultima dată
mă frec la ochi cu sos de spirt și cepe
somniașul că
toate se petreceau în visul unui om de pe stradă.

un cocktail, vă rog

am strâns perna în gură
când nu puteam să respir pe nas.
mi-am cusut monturile cu catgut
am dat filtrele iar pe alb-negru
și aștept să se dizolve
clorul în paharul cu lapte
o să ascund asta toată viața
în sertarul lui tata cu curele
mereu aproape dacă am nevoie
o să ascund asta în portofel
unde țin poza noastră de la festival
sau poate o să ascund în geacă
nu mă controlează mama de țigări
că eu mă înec cu lapte.
hopa, cineva care încă folosește psihoza
ca formă de integrare
s-a gândit
„doar scrie poezie, secvența asta
putea să lipsească”
putea. toți puteam.

visează oase

640 de piese
împrăştiate
pe care le caut
fără să mă opresc nicio clipă
la marginea patului să privesc în gol
(oricum dorm sub el
îmbrăţişată cu monştrii de aici).
nu a fost prima vară în care
mamă mă dădea afară din casă
şi nici ultima în care am fost
căutată cu câinii ăia idioţi.
noşti nesfârşite, noşti îngheţate,
lipit cu spatele de caloriferul rece,
noşti de insomnie caldă-
la spectacolul dement
al pastilelor plimbate prin gură, topite lent,
dizolvate în sângele care pulsa prea rapid.
acum că privesc în trecut
dintr-un viitor care nu mai există
nu mai sunt îngrijorat
de absenţa cuiva,
ci de căţeluşul care plângea
de foame după osişorul de plastic.

* *

mă prefac că ăsta e
un happy ending şi
că marele The End n-o să mă lase într-o baltă mare de
nelinişte şi
iluzia unui to be continued
se zice că
asta ar trebui să fie mai mult
decât o senzaţie epidermică
mereu o confund
cu ceva ce-mi lasă
un gust de fier în gură.
de câteva luni mi-e frică de întuneric.
aprind
lumânări şi la vii şi la morţi,
că n-am ştiut niciodată diferenţa.
liniile astea sunt pozele noastre
supă de tăiţei rece.
privesc şi înţeleg
de ce creierul nu poate
sau doar nu vrea să facă noduri
sper să nu-ţi citesc niciodată
tatuajul ăsta refăcut
până nu-mi fac altul.

14 februarie înainte de apocalipsă

vreau la facultatea de biologie
pentru că știu toată anatomia umană.
știu că am între
5 și 100 de mii de leucocite pe mm^3 de sânge
toate îndrăgostite.
auzisem că-mi trebuie 100 de zile
să fie distruse, dar aparent
nu-s alergică la ele.
mai știu că am fibre musculare
în mușchii care
mă duc mereu să-ți cumpăr flori.
probabil o duc prost și cu insulina
că mereu îți dau bomboanele mele.
am încercat cu dialize
poate reveneam la normal
și am încercat azi, mâine, poimâine
un an, doi, dar niște celule lașe
tot nu au vrut să plece.
mai bine sincer
cred că nu le vreau distruse complet.
cred că încă vreau să mergem la picnicuri
sau în parc cu bicicleta.
să ne uităm la nori să zicem că-s iepuri
sau să ardem briose.
să pictăm cu degetele și
să rămânem în bula noastră de cristal
în care nu intră viruși de afară.

Constantin Corina Ana-Maria

Eu sunt poezia mea: fragilă și puternică în același timp, o candelă aprinsă ce transformă tăcerea în râu și rănilile în flori. Arta mea nu se citește doar, ci se respiră ca un parfum de seară ce rămâne în aer mult după ce treci pe lângă mine. Port în mine lumina și umbrele, iar fiecare vers pe care îl las este o mărturisire a inimii mele, un fragment din ceea ce nu pot spune altfel. Fiecare cuvânt pe care îl scriu este o parte din mine, o confesiune ascunsă în metafore, o încercare de a-mi vindeca dorurile și de a-mi înțelege umbrele.

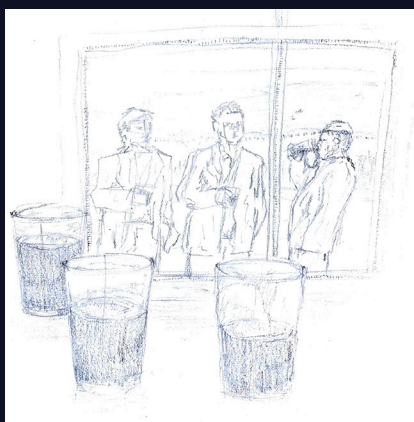
Poezia este felul în care sufletul își găsește vocea atunci când cuvintele obișnuite nu mai ajung. Ea nu e doar artă, ci o punte între ceea ce simți și ceea ce nu poți explica. Poezia reflectă fragmente din mine pe care nici eu nu le văd clar, până nu le pun în versuri. Dacă ar fi să spun într-o singură imagine: poezia pentru mine este ca o lumină care cade pe umbrele tale interioare și le transformă în oglinzi crude, obligându-te să vezi cine ești cu adevărat, fără mască.

Poezia m-a ajutat să mă înțeleg atunci când viața îmi părea mută și nu găseam glas pentru ceea ce trăiam. Ea a fost felul meu de a scoate la suprafață ceea ce nu puteam spune altfel - durerile ascunse, fragilitățile, dorurile pe care nu le puteam rosti. Poezia m-a învățat că vulnerabilitatea nu e slăbiciune, ci forță. Când am început să scriu, am simțit cum rănilile mele se transformă în imagini, cum umbrele mele devin peisaje, cum tăcerea mea se schimbă în cântec. Ea m-a ajutat să respir atunci când sufletul se îneca în haos, să găsesc sens în abis și să mă regăsesc în propriile mele cuvinte. În fiecare vers am descoperit o parte din mine pe care nu o cunoșteam, și asta m-a făcut să fiu mai întregă.

tencuiala memoriei

într-o cameră cu pereți crăpați
unde tencuiala cade ca o piele veche
umbrele se lipesc de trup
și îl fac să pară străin de sine
tăcerea apasă ca o piatră funerară
îngreunând respirația
îngropând gândurile sub straturi de praf
trupul meu este un înveliș obosit
o haină grea, purtată prea mult
îmbibată cu amintiri care nu mai au chip
din colțuri se aud șoapte stinse
ca și cum zidurile ar respira
ca și cum cineva ar veghea din spatele fisurilor
aerul miroase a ceară arsă
a rugăciuni uitate
a pași care nu mai aparțin nimănui
și în această încăpere sfâșiată
unde timpul se scurge ca o rană deschisă
îmi dau seama că nu există ieșire
doar o altă ușă
care duce mai adânc în întuneric

ecoul ruginii

rugina urca pe brațe
ca o caracatiță de fier
se înfășura pe coaste
îmi înțepenea respirația
îmi închidea ochii cu pleoape de plumb
fiecare nerv devenea un fir de sârmă
fiecare gând un cui bătut în tăcere
nu mai eram carne,
ci o statuie care se sfărâma din interior
și tot creștea
și tot strângea
până când inima s-a făcut praf roșiatic,
iar sângele a devenit pulbere arsă
atunci, din crăpăturile trupului meu
s-a ridicat ultimul glas,
un abur palid
ca o rugăciune uitată
ca un blestem care nu mai are cui să se rostească
și am rămas doar o tăcere ruginită
o umbră prinsă între pământ și aer
un ecou care nu mai știe dacă a fost vreodată viu

respirație frântă

virgula e o respirație frântă
o ezitare între două tăceri
nu e doar semn de scriere
ci un loc unde inima se oprește să-și adune curajul
punctul cade greu
ca o piatră aruncată în apă
se afundă, se pierde
dar cercurile lui se lărgesc
până ating marginile hârtiei
scriu și nu știu dacă scrisul mă salvează
sau doar mă afundă
mai adânc în ceea ce încerc să uit
fiecare cuvânt e o rană
fiecare frază, o încercare de vindecare care nu se
împlinește
te-am ascuns între litere
în spațiile albe
în liniile care par goale,
dar poartă greutatea absenței tale
cine citește nu vede,
dar eu știu
fiecare propoziție e un strigăt îmblânzit de formă
și totuși
scrisul mă ține în viață
îmi dă iluzia că pot să te ating prin semne
prin umbre
prin această ordine fragilă
care se destramă imediat ce ridic privirea
virgula și punctul nu sunt doar semne
sunt urmele inimii mele care plânge în tăcere
învățând să respire doar prin hârtie

o umbră fără trup

nu contează că te crezi verdele cel mai viu din lume
 pentru mine ești doar o culoare care obosește ochii
 nu contează că îți porți ardoarea ca pe o medalie
 eu văd doar cenușa care îți cade din priviri
 nu contează cât de tare vrei să fii văzut
 eu am învățat să privesc prin tine
 ca printr-un geam murdar
 nu contează că îți strângi sufletul în pumni
 că îți faci din singurătate un tron
 că îți închipui că durerea ta e unică
 pentru mine e doar zgomot
 o furtună care nu mă atinge
 nu contează că îți dorești să fii ocean
 când pentru mine nu ești decât o baltă adâncă de umbre
 nu contează că îți închipui că arzi
 eu simt doar frigul tău
 un frig care nu se termină
 nu contează ce arzi, ce strigi, ce visezi
 pentru mine ești doar tăcerea care se sfârâmă
 o umbră fără trup
 un nimic care se stinge singur

cartografia absenței

ai spus că iubirea e un incendiu
 care nu arde lemnul, ci umbrele,
 dar umbrele tale încă mă caută
 se lipesc de pereți și îmi rostesc numele
 promisiunea ruptă prea devreme
 nu a fost sfârșitul pentru tine,
 ci începutul dorului ce nu se stinge,
 căci fiecare vers scris despre mine
 a fost încercarea ta de a rămâne aproape
 spui că am plecat definitiv,
 dar eu nu cred în definitiv
 eu cred în urme, în ecouri, în pași
 care revin mereu spre aceeași ușă
 de ce prima și ultima poezie
 au fost despre mine?
 pentru că între ele nu a existat altă lume
 nici alt chip, nici altă ardere
 eu ți-am fost începutul și sfârșitul
 și tot ce ai scris între ele
 a fost doar o încercare de a înțelege
 cum se poate ca cineva să plece
 și totuși să rămână...
 și chiar dacă am ales să plec
 tu încă mă vrei în viața ta
 ca un vers ce nu se stinge
 ca un foc ce arde umbrele
 dar nu încetează
 și dacă nu vei înțelege niciodată
 atunci lasă-mă să ard singură,
 dar să ard cu tine în mine,
 pentru că asta e singura formă de adevăr pe care o cunosc

Costea Mihaela Andreea

*„nu contează foarte mult numele meu,
dar al tău
e foarte important
când te strigă pe stradă prietenul
tău din copilărie
și te întreabă de viață,
va trebui să-i răspunzi într-un fel,
va trebui să pui iar banda la mag-
netofonul uitării,
să faci pasul înapoi într-un loc de
unde n-ai plecat,
acolo unde toți lingeam aceeași în-
ghețată și priveam
aceeași revistă interzisă,
iar scara de bloc, parcul din față
și mamele erau ale tuturor.”
– “20002020”, Constantin Vică*

visе / visuri

te uiți în gol
oglinda cognitivă

poate-mi zici și mie ce gândești
ce-ți încordează fața la trei dimineața, în vis,
când inconștientul se revarsă sub retine

dacă ai face o proiecție
ai găsi cui să i-o lași?

ai căuta dinadins
să bați în fiecare ușă
după cineva care să-ți vadă filmul

să-l prezinți pe vârfurile degetelor și
ei să nu zică
wow, ce înspăimântător
să-ți relaxezi degetele, nu din siguranță,
din deznădejde

poate la a șaptezecă încercare
să se uite cineva atent
să fie măcar cineva îmbujorat, îngrijorat
să te ia de mână să mergeți din ușă în ușă
împreună

găsiți o casă goală
și vă goliți în ea
de vise, de visuri
până vă întoarceți la tabula rasa
până vă întoarceți la ceva neatins de lume

inconștientul se evaporă și se precipită
peste toți ceilalți
din ușă în ușă

mai puțin în noi

dedeman e aproape

unghiul meu se chinuie să dea patru găuri într-un perete de beton
cu un burghiu pentru metal sau orice altceva
în afară de beton
& își cheltuie toată energia din încăpățânare
cu speranța că la un moment dat tot o să iasă
fără să mai dea o tură pe la Dedeman

mă întreb dacă așa suntem și noi, știți voi,
oamenii,
dacă încercăm să ne potrivim unii cu alții
când e fizic imposibil,
fără să încercăm să schimbăm burghiul
sau măcar
peretele

geneza 1:1

am făcut târg cu Prometeu
să fac eu oamenii
& el să tacă

în Geneză n-a fost nimic
și cumva asta mă macină
Moise, dă-mi mie pana
cu mișcări de șarpe abil

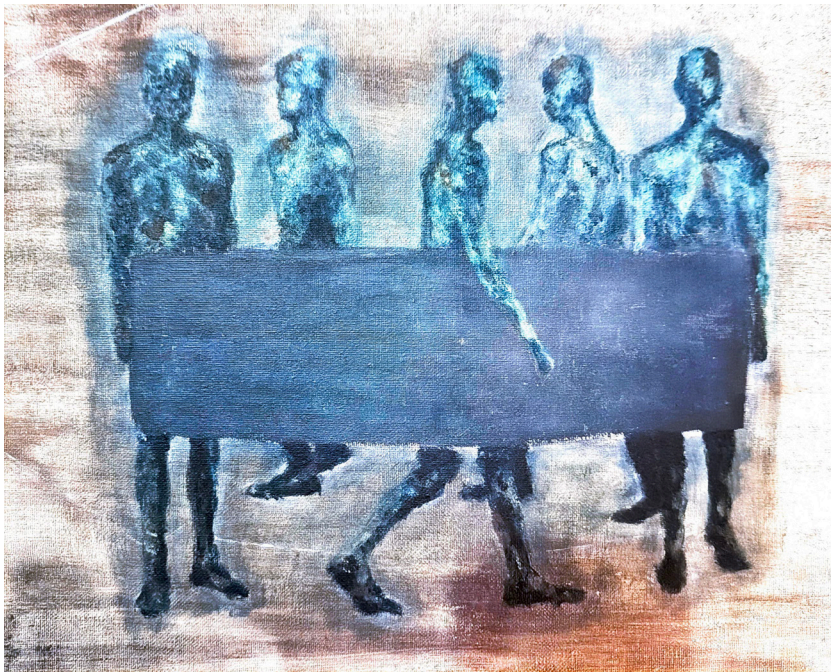
pluralitatea spiritului
închisă într-o piscină patetică
eu setez malul,
valul

aleargă pe apă până simți iar pământul sub picioare

eșecul,
o ghilotină insipidă

și o să tot cadă

ghirlanda noastră s-a rupt de mult
mai ții minte când îți plângeam în poală?
cauzele crescând gradual, însă poala ta,
aceeași,
mereu îmi ofereai gem de prune
mâncam de rușine doar
și de spaima
că poala ta se va micșora
iar obrajii mei calzi n-or să mai aibă loc
și-o să tot cadă
și-o să tot cadă
până solul devine a doua ta poală
și rămân fără gemul tău de prune

centrum eden

își aduce aminte pământul de dinozauri?
de bătrânii extinși ieri,
măine

cred c-am mâncat un măr,
centrum eden

rădăcinile arborilor mi se încolăcesc de-a lungul oaselor
pașii mi se adâncesc în piele
gândilituri ca jocuri imuabile de copil

și copiii îi simt cum cresc,
celulă cu celulă,
cum cad blocurile și
cum le las să cadă,
oricum o să se construiască altele la loc,
cărămidă cu cărămidă,
peste aceleași locuri private
de intimitate

totul e exploatat de ochi & ochiul de tot
numai ce-i bizar rămâne neatins
numai ochiul închis, de asemenea

dumnezeu adevărat din Dumnezeu fals

car în deget greutatea lumii
sub unghie se pitesc păcatele și
diavolii care sunt eu

decojesc o portocală, ajung la centrul universului
se amestecă păcatele cu pulpa,
carnea întărită a omului

lumină din lumină,
dumnezeu adevărat
din Dumnezeu fals
tot ce-a fost vreodată n-a fost al nostru, dar
ni l-am însușit cum am știut mai bine
de n-ar exista moneda,
n-ar face vreo diferență

când nu știi unde să cauți te uiți în palmă
ce-i în mână nu-i minciună și așa totul e al nostru
mai puțin al lui Dumnezeu,
și mila și spaima și regretul și păianjenul tăcut din colț,
care sunt eu

și poate că tot eu sunt toate,
poate că și Dumnezeul adevărat din Dumnezeu fals și tot ce-o fi pe lângă,
doamne,

dă-mi toată planeta, vuietele și vaietele,
c-oi găsi eu ce să fac cu ele

Dănilă Sara Ioana

Mă numesc Dănilă Sara, chiar și Ioana și sunt elevă în clasa a XII-a și deși am împlinit parțial recent minunata vârstă de 19 ani, în mintea mea sunt încă o simplă fată de 17 ani a cărei singură grijă e outfitul pe care-l va purta diseară pentru a ieși în oraș. Visez să călătoresc pe tot acest glob și într-o bună zi mă voi uita împlinită la frigiderul încărcat cu magneți - care probabil va fi gol pe interior pentru că nu voi mai avea bani de mâncare - dar voi fi hrănită cu experiențe. Sper să ajung cine mi-e destinat să fiu și mă voi lupta pentru acest lucru, deși sinceră să fiu nu știu încă care este acela. Știu doar că trebuie să mă bucur de fiecare clipă care mi-a fost oferită spre a fi trăită.

Poezia pentru mine înseamnă eliberare.

Poate sună clișeizat și-mi asum, dar chiar așa e. De fiecare dată când mă vizitau anumite gânduri, poezia mă ajuta să găsesc cuvintele potrivite pentru a le putea verbaliza într-un mod oarecum indirect.

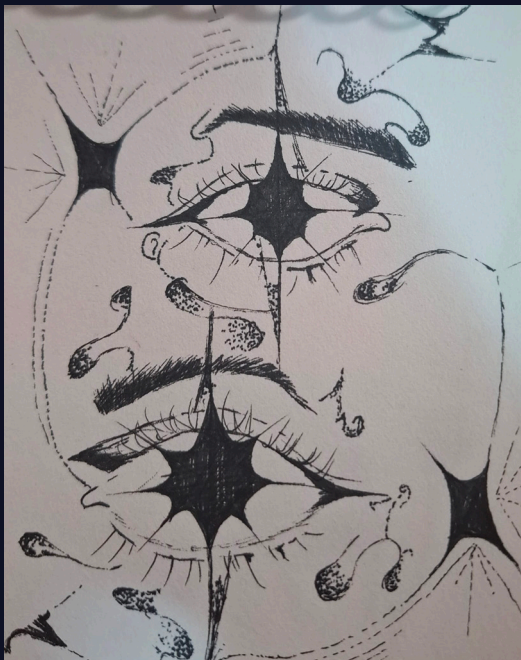

postscriptum

nu am mai vorbit de mult timp
să-mi prezinți universul tău lăuntric și
simt cu fiecare secundă
care trece că mă micșorez.
mă asimilezi cu
o haină proaspăt scoasă din mașina de spălat
care a intrat la apă.
nu mai suntem un perfect match.
modelul contractului de colaborare
pe care ți l-am trimis l-ai lăsat în seen.
o parte din mine
încă speră că-l vei semna, dar
per total a fost fun.

surplus

ar trebui să fie o crimă atunci când
poți face viața să pară ușoară,
atunci când
îți dedici trupul și sufletul
daunelor aduse inimii lumii
pentru că, în cele din urmă,
rănile nu sunt ale tale,
dar tu ești un om bun.
ți-e frică să nu zgârii diamantul,
să nu întrerupi conversația dintre Soare și Lună,
să nu faci gălăgie în preajma surzilor și
să nu te-mpiedici în fața orbilor.
cu toate astea
te uiți în jur și realizezi că
problema e la tine atunci când
lămâia ți se pare dulce.

agitație

sunt prinsă într-un curent
din care nu mai pot scăpa.
încerc să mă opun
să înot contra valurilor
strig după ajutor,
dar mă înec
cu apa sărată a mării.
plămânii încep să mă ardă,
măinile mi-au obosit
nu mai am puterea să mă zbat
degeaba mă agit dacă plaja e pustie.
vina este doar a mea
nu trebuia să ignor steagul roșu
agățat de scaunul salvamarului.
astăzi nu era la post
s-a gândit că probabil
nimeni nu e atât de nărod
încât să ignore culoarea vibrantă a drapelului,
dar tocmai asta este ispita
necunoscutul.

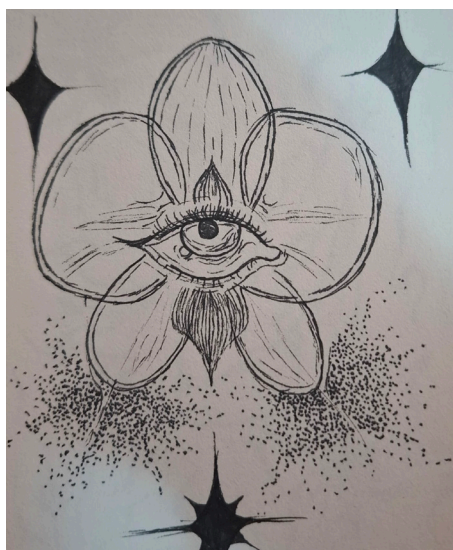
credință

urma sticlei sparte
încă a rămas pe peretele care trebuie văruit,
dar eu tot amân
în speranța că aceasta va dispărea.
zilele trec, dar ea tot acolo este.
cumva,
simt că acea amintire a sticlei
face parte din mine,
din ceea ce sunt sau
poate din ceea ce aș fi vrut să devin.
e ciudat, știu, însă
acea pată înseamnă pentru mine
ce înseamnă icoana pentru bunica mea.
sentimentul că nu sunt singură,
că există ceva în care să cred,
că am un scop.
primul lucru pe care îl văd când mă trezesc
este acea pată.
„azi îi șterg urma”
spun de fiecare dată,
dar tot amân.
sunt sigură că nu voi văruir acel perete,
chiar dacă mă apuc să redecorez apartamentul,
să mut mobila,
să umplu gaura de lângă birou
făcută la nervi din cauza temei la matematică,
ea va rămâne acolo,
neschimbată.
chiar dacă anii trec
iar ridurile acaparează fața,
măinile,
când tot trupul meu
va fi la fel de zbârcit ca atunci
când stai prea mult în cadă,

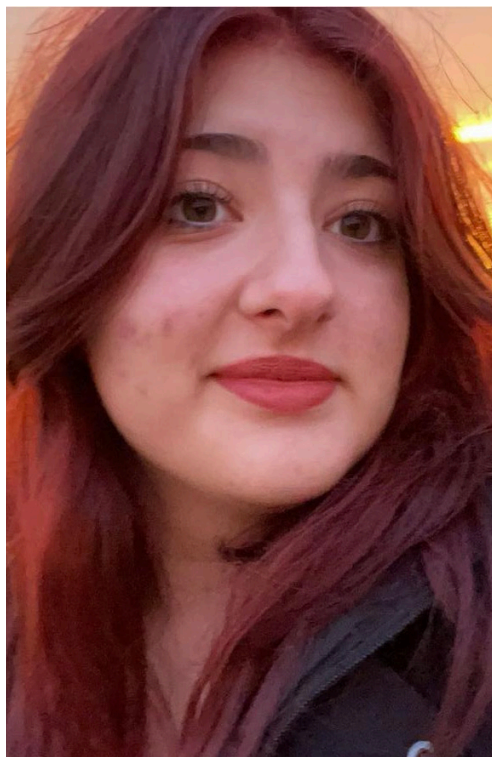
pata aceea va fi acolo.
 gândul ca pot salva o bucata din trecut
 aduce o oarecare liniște.
 gândul că am avut un scop,
 să acopăr pata.
 faptul că nu mi-am atins idealul
 mă face să cred că sunt nemuritoare.
 poate într-o altă viață,
 într-o lume în care existența mea
 va avea un impact asupra celorlalți,
 voi găsi puterea de a șterge
 urma sticlei aruncate
 față de ceea ce nu am putut deveni.

conștiință

a fi superstițios e o povară
 bat în lemn de fiecare dată când
 spun vreo prostie,
 nu duc gunoiul noaptea și
 fac trei pași în spate când
 o pisică neagră îmi taie calea, dar
 îmi reamintesc că
 pisicile sunt blânde, iar
 noaptea e pustie și
 nu are rost să-mi bătătoresc mâna
 doar pentru simplul fapt că
 vorbesc înainte să gândesc.
 așa că
 mă voi sacrifica pentru grup, iar
 la următoarea ieșire
 voi sta eu în colțul mesei,
 voi trece pe sub o scară și
 voi deschide o umbrelă în aparta-
 ment.
 am spart oglinda din holul casei
 sângele se prelinge pe genunchi
 din cauza cioburilor și
 îmi amintesc faptul că
 e vineri 13.

Elbasan Elena-Yeliz

În prezent studiez la Facultatea de Biologie din cadrul Universității din București, însă pe lângă partea științifică, mă definește și creația, mereu mi-a plăcut să desenez, să pictez și să scriu povești, iar în liceu creația literară m-a ajutat să simt și să trăiesc simțind. De participat am participat la multe concursuri, rezultatele nefiind mereu pozitive, fapt ce nu mi-a dat încredere în poezia mea, pe care am continuat să o scriu, până când am participat la concursul Gellu Naum, unde m-am calificat la faza națională și am fost premiată cu locul 3.

Astfel, poezia a fost un mod prin care am putut să exprim tot ce era greu să fac, să spun și să simt. M-a ajutat să văd totul ca ceva poetic, să simt inspirație aproape în orice moment și să descopăr mai adânc latura aceasta a mea.

„Sînteți făcuți din aceeași materie organică intrată în descompunere ca toți ceilalți și cu toții sîntem parte a aceleiași grămezi de compost”

– Chuck Palahniuk

fetus de zambilă

saltele și medicamente funcționale.
am pus azbest în ultima porție de paste cu sos de roșii
tigaia aia Tefal cu suprafață antiaderentă a rămas în chiuvetă ne-
spălată
mama nu mai stă cu mine și nu m-a lăsat niciodată să spăl eu vasele.
m-am ocupat de găinile bărbatilor mei
că mereu mi-a plăcut să o văd pe mama cum taie gâtul a șase păsări
și le lasă să se zbată în haos:
un testament meticulos despre virtute și imagine
o fertilizare în vitro
un fel de self portrait în sângele pe care l-au aruncat în dans
pe poza alb-negru cu mama când era cea mai protejată
pentru că nu eviscera pești.
și-a păstrat o inocență indiferent.
am observat- cum mereu se oprea să-i dea motanului interiorul fi-
ecărui pește
poate n-a făcut asta cu pisica albă
la care a ținut chiar dacă i-a zgâriat copilul la ochi.
a lăsat un semn mic pe care îl mai caut
când îmi amintesc că a încercat cu toate pisicile pe care le-am
mai avut
să o găsească iar
de când tata a luat-o în sac și pe mine în scaunu' din spate
ne-a dus pe câmp unde mi-a lăsat mama.
mi-am găsit o pisică neagră
copilul încă își caută liniștea în urletul porcilor de Crăciun

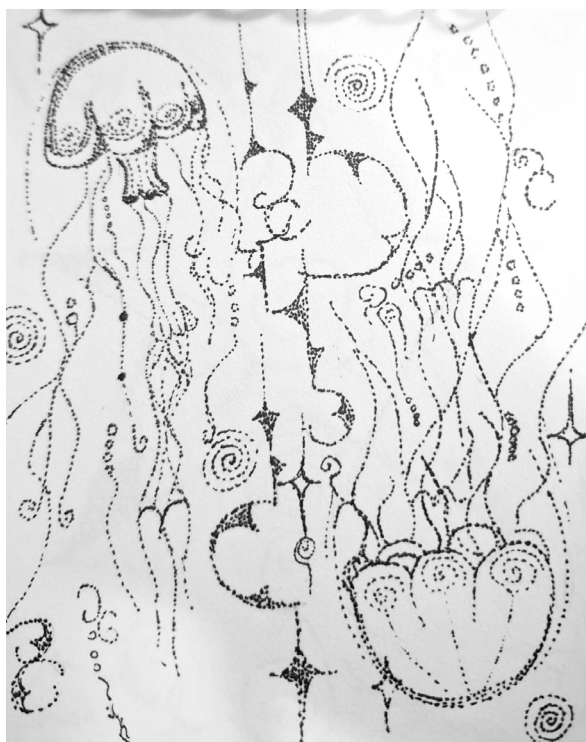

energia cosmetică a bărbatului pe care mi l-am ales tată

zic eu că mă iubește prea mult
mă simt sigură și parcă nu mai plâng noaptea după tați
nu mai pot să am momentele alea goale
cu capul în closet
să-mi zică mama să torn vinul în chiuvetă.
mami, te rog, mai spală-mi părul încă o dată!
a existat o energie potențială a unor noi
acum ne e bine
doar vreau să-ți intru sub piele și între coaste
voi alege cancerul la sân
drept pretext să-mi las copiii cu tatăl lor.

stridia nu e înfometată ca moda

îmi doresc să fiu un cal lăsat pe câmp
pentru că nu mi-a plăcut niciodată mirosul rece de țăran.
caut imprimeu urban drept adept al decorului minimalist
un abuz de spirit și senzație
cu o cină din oase și șuruburi-
deficitul caloric mă transformă în vacă
mă lasă să tai doar friptura
tata nu a fost geniu în fizică cu vreun laser mov
eu am ajuns la centrala nucleară
prin reacții de fuziune între stimați călători
cu stații din gelozie la avuțiile unui sportiv.
să prăjești jumări în untură de porc e realitate în care
mă fierb în sângele iubitului meu
iar zăpada e frișca unde
o căprioară nemachiată lasă perle roz
leșie din care îmi voi face propriul săpun
cu accente de acid, tei și țigări

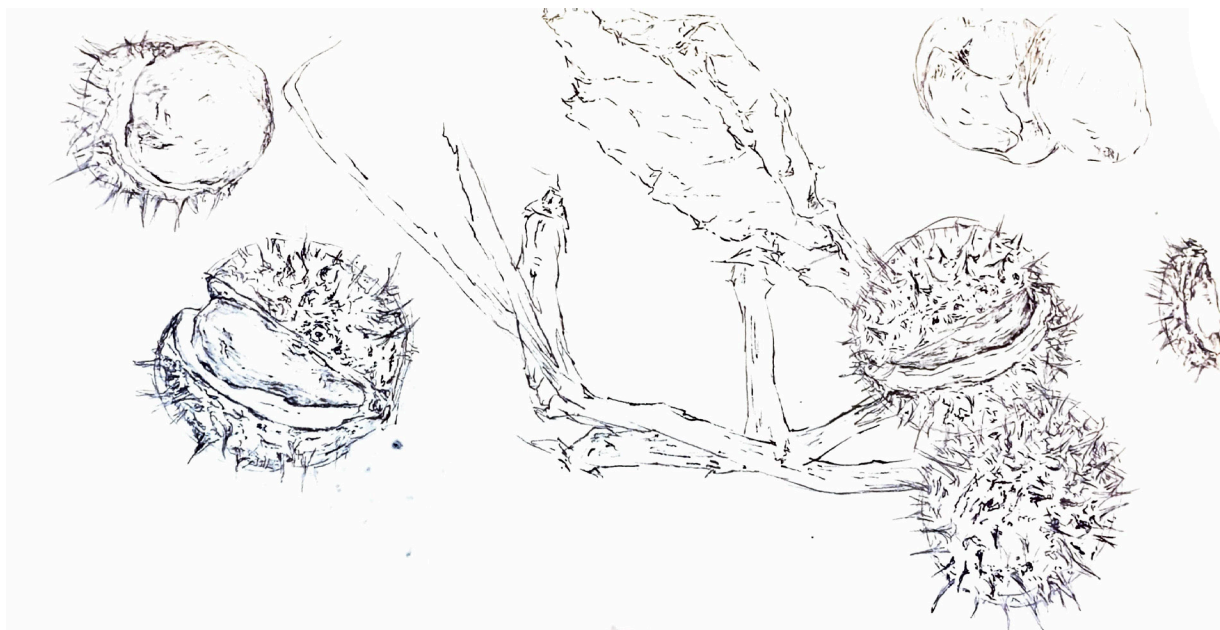

i-aș zice the great hunger

amortizoare și venin
pe asta îmi funcționează mașina
te pun să bei bere și lubrifiant
în cursa 16 am devenit amantă
un cadou intelectual eșuat
plin de păcate pentru care nu m-am spovedit
îmi place carnea și nu pot să țin post
o pastramă de miel
sau o ceafă de porc
un cont pe aplicații de dating
o nevastă cu copii acasă
drept aromatizante
în mașina unei familii modeste și disfuncționale
pentru că așa are gust orașul nostru
a amintiri unse cu dulceață de căpșuni
totuși mereu am vrut să fiu o zmeură
am inocența aceea a unui câine dintr-o gară pustie
la care o dată în zi coboară câte un călător
ce vine însoțit de sfinții constantin și elena

foc în locuri sacre

vise de struguri în care toate șoaptele au decibeli negativi
că de fiecare dată când mi-am ros unghiile
mă visam cu ele mari și tăioase,
iar în vise am un bar pe câmp,
unde servesc zmeură sau rapiță
cu fripturi de persoane pe care nu le recunosc.
străinii nu-s bineveniți în visele mele de iarbă verde
și benzina nu e suficientă să-mi creez insomnie.

Gogoasă Teodora Alexandra

Cine sunt eu? Încă încerc să-mi dau seama, nu știu dacă am un răspuns exact la întrebarea asta. Ce mi-am dat seama până acum e că îmi place să mă implic în cât mai multe lucruri și să întâlnesc cei mai tari oameni pasionați de aceleași chestii ca mine. Îmi place să scriu, să citesc poezie, să admir poeziile prietenilor mei și să cred mai mult în ei decât în mine. Îmi plac filmele și nu mi-e frică să merg singură la cinema. Îmi place când e ceață și plouă, să-mi bată lumina de la lună prin geam.

Am norocul sau ghinionul de a lua toate mijloacele de transport greșite și uneori se întâmplă să-mi dau seama la timp de asta. Dar totuși mă orientez bine în țări străine. Nu știu să urc scări, cred că am picioarele prea lungi. Am un obicei foarte bun de a mă ocupa de tot fix înainte de deadline, atunci îmi iese totul cel mai bine.

Poezia pentru mine sunt oameni. Parcurile goale noaptea când plouă, cum mi-am murdărit adidașii albi cu noroi nu pentru o poza cu un urs de Crăciun, ci pentru o poză cu niște oameni care-mi aduc aminte de mine; toată lumea vrea să fie singur noaptea în Cișmigiu. Poezia e shaorma de la 4 dimineața din spate la Regie, cum îi simt parfumul între toți oamenii din metrou și toate deciziile proaste pe care mă bucur că le iau.

Pentru mine poezia e prima gură de aer după ce m-am oprit din alergat, e persoana pe care mă bucur s-o văd într-o cameră goală cu oameni, cum se simt degetele mele înghețate pe caloriferul fierbinte și uneori, cum nu știu să respir lângă tine.

„Viața se mișcă destul de repede Barney, dacă nu te oprești să te uiți în jur din când în când, ai putea să o ratezi”

– serialul *How I met your mother*

1.

cash limitat în buzunare interioare
fără carduri bancare
facebook cont privat && nume fals ca asasini undercover
under the knife să nu-mi fure organele
&& să nu injecteze virusuri
1 2 3 viața de preistoric al peșterii
nokia 3310 cu snake game
&& cheia sub covorul de la intrare
1 2 3 treziți-mă la realitate
1 2 3 apelez comenzile codului să calculeze limita mea de viață
1 2 3 nu

2.

bătăi deconectate la linii transversale lipite de corp
cercuri verzi și căprui care nu se conectează și nu coincid într-un
spațiu geografic real
intenții ascunse de idealul uman rece solitar
o distanță de 2 silabe între scârțâitul parchetului la ore necon-
venționale și
genunchi îndoiți respingător la jumate între bucăți de canapea
gel de duș cu rodie absorbit fără suflări intermediare de un orga-
nism fără sânge în atri
vreau să pierd trupul în favoarea experiențelor netrăite la inten-
sitate maximă cu șocuri electrice
sar peste 18 înapoi la 16
secundele aleargă prin pădurea eului înecat în amintiri false din-
tr-o simulare eronată a realității cu personaje fictive

3.

curbe interioare la 108 km/h
văd ca un om cu șanse reduse
intersecții nebănuite cu schimb de 0^2
pierdut în cârlionții tăi
depărtează-mi ochii de trup & fă-i busola ta de orientare
amputează degetul mic al piciorului pentru stabilitate artificială
ca un produs expirat la reducere

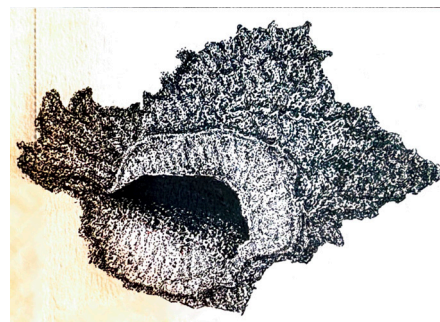
4.

emoția nedefinită a singurătății și somnul într-un loc ideal
știu cum se întoarce vârful acului către 1 cum anulez secundele
soneriile la frecvențe înalte de război liceal traume imaginate
greșit în planul de lungă durată a experienței
firele de înaltă tensiune încâlcite în gamba tale goale înrădă-
cinate în ciment
viață de om cu vârsta reală de 18, viață de om cu capacitate emo-
țională, experiențe valide cu lipsă de regrete
țesutul muscular cardiac e în stare perfectă de funcționare & sân-
gele se scurge nelipsit de sentimente
fiecare decizie omisă ca o bucată de carne ce se desparte de oasele
goale și reci
spațiul închis în centrul istoric calificat pentru lupte între go-
rilă și om

să mă pierd în mulțimea finită a oamenilor fără echi-
 libru în mâna stângă
 nostalgia mă pândește flămând atacând punctele slabe
 din compoziția lobului temporal
 cum se îndoaie gleznela să oglindească mișcările al-
 tui corp cald, cum se mișcă mâinile în cercuri dispe-
 rate de susținere a respirației relaxate
 speranța se rupe sub presiunea cuvintelor nerostite
 și a mușchilor feței contorsionați
 vârstă universală fără capete care să se întindă peste
 asfaltul îndoit de pașii veteranilor și peste toate
 relațiile interumane eșuate
 găsesc trupul între amintiri vagi și-l pierd din nou
 voluntar
 mă pierd într-o amintire pe care n-am trăit-o
 să uit drumul înapoi către realitate

prinde în valuri albe

îngropat în nisip să calce toți
 o lumină la marginea plajei
 unde vântul ar înghiți
 o pasăre deasupra oceanului
 amețită să cadă
 gustul algelor pe limbă
 sau o scoică mică între degetele cuiva
 o bucată de carne pentru a asigura existența câinilor
 mai fericiți
 în mare 5am
 standarde absurde ale societății
 o figură solitară între sute altele aruncă în apa
 tulbure
 la mal nu cresc flori
 ziduri împrăștiate în nisipul spart nu mai sare nimeni
 blocat în limitele tale
 nu mai prinzi peștii
 coboară cerul
 se unește cu apa
 aceeași culoare granița clară
 gândurile tale blocate
 rămâi fără ființă, fără identitate
 cine ești fără conștiință
 toate cuvintele aruncate
 în vârful pantofului
 unde degetele nu ajung
 când nimic nu mai e
 doar negrul se vede

0 sentință pe viață

Născut într-o casă cu patru pereți exteriori, mai bătrâni decât orice organism cald cu sânge în atrii și vene și mai zgribuliți decât un câine fără casă, atacat de iernile poveste. O casă cu două ferestre fisurate în ambele colțuri de sus, cu stickere cu oameni de zăpadă fără cap și cu brazi gri decolorați de soare, lipiți pe mijlocul geamurilor. O casă cu ușă albă de termopan, mereu murdară și niciodată curată din cauza, sau datorită căteilor grași cu cozile tăvălite prin noroi. O casă cu horn negru, pe care nu intră Moș Crăciun, și nicio variație a lui. O casă cu mucegai negru care se răspândește pe pereți mai repede decât sângele în apă, cu lemn putred în masa de la bucătărie, cu un televizor pătrat fără telecomandă, cu un singur canal. Născut într-o casă fericită. În curtea casei cu patru pereți m-am agățat în gardul de sârma în piciorul drept. Am plâns. Mai am semnul. Are 4 centimetri pe coapsă. [...]

Sat cu copii novici în demersul vieții în societate și naivi în formele de exprimare verbală a conversației fluide și generice dintre ființele cu capacitate superioară de gândire pe care le numim unanim oameni. Copii fără ecrane colorate lipite de podul palmei drepte, de un cordon ombilical prea mic să fie observat, ca cel al unei furnici în trecere pe o bucată de pământ rece. [...]

Timpul trece așa cum te uiți la acul ceasului în sens trigonometric, așa cum urmărești o barză ce-și așază cuibul pentru pui, soarele cum dispare în spatele dealurilor ca niște linii trase de roțile unei mașini la raliu și fură toată viața din lume, lăsând în urmă jumătate de glob mort, mereu în așteptarea altei apariții, ca un îndrăgostit rănit ce-și așteaptă perechea după fiecare pas greșit, ca un angajat cu program 9-17 care așteaptă patul neatins din cameră, ca un om flămând care-și așteaptă ora stabilită de masă, un student care așteaptă trecerea sesiunii de examen. Așa cum urmărești o furnică cum își cară mâncarea dintr-un gândac mort, câinele cum aleargă în gazon fericit cu viața pe care o are, liniile albe discontinue de pe autostradă cum se termină sub parbrizul mașinii.

2 tăişuri la capete rotunde

Ce caracterizează natura umană? Se îndreaptă aceasta spre partea pozitivă? Întruchiparea omului ca ființă altruistă, ce întotdeauna își ajută semenii, mereu sacrificând din el pentru alții. Dar până la urmă, chiar pentru alții sacrifică? Sau o face doar pentru a-și asigura un loc în spațiul alb de sus, orice formă ar avea acesta, sau doar pentru a dormi mai bine cu gândul că a făcut ceva, indiferent de ne semnificația gestului. Sau tinde spre partea negativă? Omul care ar lăsa un sărac pe stradă în schimbul a trei lei rupți și lipiți cu scoci din buzunarul lateral. Cel care ar călca în picioarele toate furnicile pentru succesul propriu. Amândouă, același cuvânt, dar ramuri diferite, egoism deghezat și egoism real. [...]

Uneori suntem închiși în propria noastră rutină rulată la infinit fără să realizăm că asta nu e toată viața. Viața înseamnă risc și aventură, disconfort și stânjeneală și e incredibilă așa. Cu intratul pe ușa greșită la market, pronunțatul stâlcit a unor paste italiene, jocuri de noroc, pariuri sportive, tiroliană în munte, o parcare proastă cu mașina, alergatul pe stradă cu câinele după tine, nopți pierdute pe proiecte inutile, salarii inofensive și șantaj ocazional, dans și cântat în fața unor străini ce se uită încruntați, gălăgia insuportabilă din tren, zâmbitul la oameni drăguți pe stradă, împiedicatul de o piatră, trenuri pierdute și nervi acumulați, prietenii eșuate și oameni nepotri-viți. [...]

Sunt aceste două trăsături umane totuși negative? Fiecare se identifică la un moment în viață cu una dintre ele, frica de o viață normală și ambiția pentru succes. Dezumanizarea sinelui nu este întotdeauna necesară. Oamenii sunt subiectivi și e atât de multă subiectivitate în fiecare literă a alfabetului încât zece vieți nu ar fi de ajuns. Subiectivă e Biblia, literatura, direcția trenului pe șine și subiectivă e viața pe care o avem.

Hizanu Teodora Alexandra

*„Vom lăsa urme, noi suntem
oameni, nu orașe”*
– Eugène Ionesco

Sunt anul întâi la UNArte –
Facultatea de Arte Decorative și
Design, secția Design Grafic. În
timpul liceului atât proza, cât și
poezia au însemnat și în continua-
re înseamnă pentru mine un mod de a
scăpa de realitate, un escapism, de
cele mai profunde trăiri sau sen-
timente “crude” cum le numesc eu.
Acestea nu pot fi definite decât
prin scris ca apoi să fie elibera-
te în eter, transpuse în artă. În
continuare mă încântă poezia clasi-
că și cea contemporană. Din când în
când îmi place să schițez pe baza
poeziilor sau a cărților pe care le
citesc și care mă inspiră, interna-
lizând pasajele prin care simt în-
țelegere.

amor fati

suflete la întâmplare
atârinate de un corp străin
murmurăm într-un timp nebunesc
fugim iar în gol
plecăm capetele
neghidați, așteptăm ordinele
ne concentrăm pe un singur lucru
închinare a cerurilor adânci
sperăm umili
că vom îndrăgi
această soartă
legată spre un alt univers
„ieri, azi, mâine”
timpul nu va mai conta
sub sticla
cu barca culcată
de pe TV-ul alb-negru
ce surâde sub ecou de
îngeri

salus

zid de mântuire
una peste alta
cărămizile se clatină
ai grijă la toate cugetările
transformate în
spini pătați de pânze
cosite cu cerneală
cufundă-te în puritate divină
fără grijă,
soarta nu poate fi
răpită din răsfirata uimire
e doar împrumutată
termenul nelimitat
al esenței

cruciatus

modelați din mila sfântului
am încercat să răpim discret
pacea
retrăim obișnuit uitare și agonie
călcăm ușor, ușor
peste morminte sfinte
uităm când
unde am pornit
cum am ajuns
cugetăm printre îngeri
iertare tuturor
să ajungem la ultimul ideal
perfecțiunea
niciun artist stradal
nu va bate la uși deschise
pentru umilința
de „a fi”

maledictum

cioplim din rămașițe
un chip alb tras prin var
și doar atât
ne plimbăm printre roci arse
ochi măriți în noapte
te fixează cu un gest
sclipirea asemeni iluziilor
unei grave
disperări
și crudul fruct
mușcat dintâi
curățat de păcatul
atins de cruce
a înverzit
din aproape în aproape
protejat de capcane
în cuști de aluminiu
atârnă
se desfac și lasă aroma
altui viciu nebunesc

horum

deschiderea porților
lasă loc edenului
balada vie
a ecoului
chemarea tandră
îmbrățișăm portrete reci
spini plecați
adunați în resemnări
ecoul orb
un alt paradis
uitat de muritori

Fantomatic

Într-o seară zbuciumată de vineri sau poate era marți. De parcă avea câtuși de puțin relevanță la momentul respectiv, F. se afla la masa treisprezece, culoarul cinci. Masa șubredă - în orice moment se putea prăbuși - descria perfect postura în care F. se afla. Un espresso lung, fără zahăr, pe jumătate vărsat. Lichidul pătrunzând în cenușa adormită din scrumiera uitată de chelnerița prea ocupată cu propriile-i gânduri. Amarul încerca să-i aline agitația inexplicabilă (bineînțeles, fără succes) în urma telegramei neașteptate de azi-dimineață. Chiar și o somație o încânta mai mult decât această bucată de hârtie nesocotită: „Am venit. Te aștept la locul în care a început și s-a întrerupt brusc cu un surâs tragic”. Semnat M. Un mort de-a pururi pentru F. acest M. Pentru onorurile lui și pentru minunatele lui aspirații naive. Un nor dens, sumbru și nemărginit atârna între cer și nădejtile ei. O înfiorare lăuntrică îi năpădea corpul plăpând, îi era cu adevărat groază, spera că adresa era greșită, însă nu era.[...]

Trenul ajunge mai devreme și oprește în dreptul lui F. la ora douăsprezece și cinci. Aceasta nu observase, ațipind ghemuită pe scaun rezemată de un perete aspru alături de cartea așternută pe trotuarul înghețat. M. ridică cartea și o privește, o privire rece învălurită în milă cruntă de care F. n-avea nevoie. Pe amândoi îi lega de realitate același fir. Era suficient doar să-l tragă ușor. Nicio stea nu licărea printre norii subțiri.

Amurgul durerii

[...]

Visul este menit să se termine ca un vis. Așa stau lucrurile, oricât de nedrept și de crunt ar părea. Mereu te va încânta visul, e tot ce-a mai rămas. O altă fantezie juvenilă. Iar dacă nu te încadrezi, te vei pierde cu firea complet. Acesta era și cazul lui Gilbert, marginalizat de certitudinea de a trece cu vederea peste idealurile sale egoiste.

Singura din familie care avea grijă ca fratele ei mult iubit să aibă măcar o pâine caldă pe masă, că singur e fără țel, era Olivia. Restul doar îl compătineau, dar să-l ajute în vreun fel, nu. Orgoliul și gura lumii e adevărata lighioană ce nu va pune capăt vorbelor seci. Robul patimilor va rămâne bancul cel mai de preț peste ani și ani. Olivia îl vedea în fiecare seară la aceeași oră pe balcon, cu o fotografie de la nuntă. Pe fundal se auzea casetofonul păstrat încă de atunci. Cea mai frumoasă amintire alături de ea, nu va uita niciodată cum rochia ei era atât de lungă încât trebuia să o ridice mereu pe brațe, iar de fiecare dată ea să-i repete că se poate descurca și singură. Nu există durere mai mare decât amintirea timpului fericit în vreme de nenorocire. Olivia a încetat să-l mai viziteze în momentul în care el era profund detașat de realitatea ce-l trăgea de mânecă. Conflicttele erau din ce în ce mai dese. Urma să rămână fără serviciu, fără locuință, doar cu un leu posomorât în buzunar. Oamenii depind de nesocotirile lor, le blestemă, dar de fapt sunt profund conectați la ele, chiar mândri. Ceea ce numești a fi sincer, este de fapt nimic. Nimic ce poate ajuta decât pentru a pune capăt lucrurilor. Olivia a dorit să-l ajute încă de la început, nu a reușit nici măcar să păstreze echilibrul necesar.

Rămas singur, tot se ruga, vorbea și povestea alături de ființa iubită. Cu capul rezemat de umărul ei. Ea era centrul universului său mirific, unica muză, de-o blândețe și o bunăvoință nemaipomenite. Pe bărbat îl încânta râsul ei cald, ochii blajini și buzele trandafirii, fiecare zi alături de ea era o mângâiere tandră. Ar fi așteptat oricât să o revadă. Adesea se întreba dacă singurătatea agoniei nu era cu adevărat definitivă în viața de zi cu zi.

Ploaia dinainte de înserat

Chiar și acum îmi amintesc fântâna lângă care ne petreceam timpul doar noi doi fericiți ca doi copii pe pajiștea largă ascultând șuierul pașnic al vântului indiferent ce își clădea loc printre crengile copacilor încovoiați de bătrânețile nefaste. Cele mai plăcute amintiri, alături de el în luminișul din spatele pădurii dese căreia îi puteai auzi glasul. Un foșnet neînțeles ne acompania alături de surâsul faunei. Pierduți amândoi, blocați în spațiu-timp, doar noi. Visam că vom ajunge departe, departe de toată zarva ce ne înconjura și nu ne dădea pace, nu ne lăsa să ne închipuim o lume doar a noastră, o fantezie neconținută. Speram că împreună vom rămâne veșnic prinși într-un glob de sticlă într-un cufăr de aramă, dar nimic nu este veșnic, oricât ai cugeta. Cuvintele spuse nu se vor schimba, rămân înțepenite în zidul sufletului fiecăruia. Nici nu știu când timpul s-a scurs și tu nu ai mai trecut pragul ușii mele. Lăsând liniștea profundă să acapareze camera într-un vid sobru. Au trecut anii, unul câte unul, nici un semn din partea ta. Nisipul fin al clepsidrei vieții se va risipi într-un final împreună cu cerneala uscată de pe fiecare scrisoare ce niciodată nu lipsea. Acum în focul soarei încinse vor arde lipsite de existență, căci nici ele nu pot striga, vor rămâne mute pe vecie.

Reflexia ta în ochiul geamului străveziu mă bântuie precum un coșmar crunt, imaginea plecării lăsând un gust amar chiar și acum un lung prilej pentru durere. Orice suvenir banal de la tine îmi lumina zilele în care nu găseam tihna mult dorită, un venin ce părea dulce. Încă aștept, orice semn, să știu că încă îmi ești aproape, să știu că încă te mai gândești la mine, căci n-aș suporta pierdere atât de aprigă. Străvechi toteme scrijelite de naivii tineri ai minții noastre. Am clădit un zid în sufletul meu ce nu s-a dărâmat, la baza lui speranța rămânând vie, mai vie ca niciodată. Fiecare colț, fiecare frunză neschimbată a luminișului de tine îmi amintește: chipul tău gingaș, părul tău brunet precum fumul dens răsărind pe bolta cerească a unei serii de vară, ochii albaștri cristalini ai domăniei unui frumos lac limpede presărat cu flori de nufăr. Amiezile pierdute împreună sub razele soarelui de decembrie până când orologiul bătea miezul nopții tainice cufundați în propria închipuire, răsfoind fiecare carte prăfuită și uitată din biblioteca buniciei.

Am încercat să uit, chiar am încercat, dar tu? Mi-e dor de glasul tău să-l ascult, lângă pieptul tău cu imaginea zâmbetului cald, de mi-ai mai spune un cuvânt, doar să te ascult. Când noaptea își cânta romanța parcă atunci mă căutai, dar în definitiv eram doar un trecător prin viața ta.

Ivanof David Ștefan

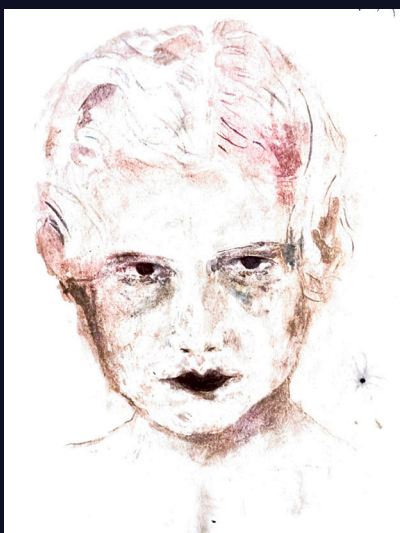
Mă numesc Ivanof David și am absolvit Liceul Teoretic „Grigore Moisil” Tulcea anul trecut. M-am apucat de scris undeva în vara dintre clasele a IX-a și a X-a, dintr-o mare curiozitate, mai scrisesem pentru ora de limba română de câteva ori și aveam totuși intuiția că pot scrie bine. De-a lungul liceului am tot scris, am participat la concursuri și am devenit ușor ușor din ce în ce mai mândru de textele mele. Îmi place să le spun texte pentru că nu îmi mai e clară separarea dintre poem și proză de la un moment dat încoace.

Acum sunt student la Facultatea de Matematică și Informatică, Universitatea București, specializarea Matematică, fiind pasiunea mea principală. Cumva amuzant, poezia și matematica ajung să se definească una pe alta pentru mine și aud oameni spunând că este o combinație neobișnuită, dar mie mi se pare firească.

vino

ce vrei să spui?
 n-ai ajuns încă?
 în locul cald cu pietriș orez
 păsări în apă plutesc
 fără vesta de salvare
 ușoare ca un balon
 n-ai ajuns încă?
 nu-i problemă
 e ok
 te așteptăm cu brațele deschise
 eu și bărbatul din trecut
 care-a fluierat câinii pe tine
 ți-a făcut copilăria un calvar
 mascat la ochi cu peruca
 n-ai avut reacție
 n-ai avut cuvinte.
 înaintează
 suntem aici
 te așteptăm la capăt
 iartă-l
 altfel e degeaba
 scopul
 traumei e s-o accepți.
 ce era în puterea ta
 ce nu
 era
 ia compasul
 tu decizi unde tragi linia
 în nisip
 pe piele
 pe foi
 ține minte că dac-o faci suficient de mare
 nu vei putea diferenția
 dacă e un cerc
 te învârți în jurul cozii
 vino suntem aici
 în locul unde e cald
 păsările au pocnit erau geamanduri
 bărbatul din trecut se pierde
 în albastru.

nu mai vreau flori în viața mea

poze inocente trimise pe vremea când nu era așa ușor
aparatul de fotografiat rar ca ocazia să-ți pese
drumul la poștă cu frisoane de rușine
un citat/ o declarație de dragoste cotită
„uitasem ce înseamnă o prietenie
adevărată
bine că am avut norocul să
te întâlnesc”
cartea poștală cu un crin
aerul de tinerețe care mă înlăcrimează
(sunt la vârsta la care ei s-au cunoscut)
oamenii care m-au vrut aici la suprafață
ca rațele de cauciuc
ca florile
respirând același aer îmbâcsit cu dorința de mai mult
s-au iubit

luciditatea e o sabie cu două tăișuri
e drăguț să găsești comori de genul
părinții flirtând în câteva cuvinte mai mult
decât i-am văzut în 17 ani
e drăguț să realizezi că dragostea nu-i de ajuns
cum nicio floare nu te va mulțumi etern
mirosul de vanilie mișcările ezitante către lumină
mândria faptului că-i faci curte în curte
cu garduri din ce în ce mai mari parcă o aperi de
dioxid de carbon
dar e firea florilor să nu reziste
sentimentele trec cu vremea
(au spus-o mulți probabil)
dacă stai la căpătâiul a ceea ce a fost cândva
o floare
rămâi cu tulpina în mână ca o clanță ruptă

cică fericirea e diferența dintre așteptări și realitate
chicote la fiecare ocazie când îți vezi viitorul partener de viață
și "viață" sună așa responsabil
toată lumea știe că-i vârsta aia cum să nu te căsătorești?
o dar o să rădă lumea de neam
luați-vă!
și s-au luat ca bolile cronice
cărbunii la presiune devin diamante nu?
nu
doar cedează

self help

am luat o carte spune că-mi va arăta calea
/50 de lei
editura noii medici
cic-au copt acest remediu
la cererea sufletelor contemporane
trăim non-ficțiuni
un mediu caraghios depresiv ca niciodată
fizic sănătos de fel/
cartea cartea
îmi va arăta că tot ce-am luat ca dată-i fals

că axiomele existenței sunt altele
 că apa trece pietrele rămân
 pentru a „n”-a oară în istorie.
 trezește-te devreme
 /rutină
 8 ore de încălzire/
 ai grijă de tine
 /dezvoltă obsesii
 care te macină la alt nivel
 decât suprafața/
 ai grijă de cei dragi
 /fă-i să-și ia realitatea la întrebări
 să-și tragă covorul de sub picioare
 panicați
 ca-n visele alea când cazi/
 fii disciplinat
 /forțează-te până-ți iese
 abia apoi poți fi fericit/
 hahahaha am râs vreo 6 luni
 fugind după sfaturi de genul
 o carte pe săptămână curgeau ca
 izvoarele istorice informații limitate
 tragi de ele faci un balon de gumă
 îl legi de gât pornești din nou
 urci spre stele
 /ignorând că tălpile-s imobile
 cu capul în nori
 minciuni doar pentru că ți-ai făcut prezentul
 să pară iad și deci
 vei atinge scopurile tot fugind de unde te afli
 și vei fi cu siguranță
 fericit/
 acum că te-ai scărpinat până la os
 e ok?
 ai citit cărțile de-ajutor
 stai să-ți revii!
 problema:
 nu mai avem răbdare
 n-apar efecte
 domnii doctori
 mi-ați dat cumva cărți stricate?
 mi-ați dat cumva filozofiile vechi doar
 că-n formă atractivă?
 medicamentele bune au gust rău
 și efecte adverse
 whack-a-mole i se spune în engleză
 dispăre o problemă dintr-o parte
 apare în alta
 -10 lei buzunarul stâng
 +10 lei cel drept.
 acum mă simt gol
 inadecvat
 n-am înțeles că industria asta-i
 „vinde care?”
 idei mai bune mai atractive
 fast food intelectual huh
 la ce bun a zis camus oare
 „one must imagine sisyphus happy”
 că nu-l văd fericit.
 ca să repar trebuie să fiu stricat
 ca să împing trebuie s-am ce
 și un „de ce?”.

jurnal anticipativ

patul metalic
tavanul prea luminos
aparate pe fiecare membru
perfuzia număra prin picături
câte secunde mi-au rămas.
cu pleoapele închise totul alb
pisica cu care am crescut tot albă
eram de-o vârstă.
sora mea la liceu
eu țânc
i-am închis cărțile fără semn de carte
s-a supărat rău
rău pe mine
nici nu știu dacă-s iertat.
când abia am luat permisul
cu gașca înghesuiți
fostă-mea în spate
mâinile în păr
mângâiat ca un cățel
mințit ca o potaie
„ne vom căsători”
era să fac accident
n-am mai vorbit de atunci.
absolvirea când ne-am plâns
pe umeri și pe spate unul altuia
colegii-și semnau pe tricou
cu marker.
doamna dirigintă alina
„hei de-acum ești om pe picioarele tale”
3 ani de foamete-n cămin
atât au ținut picioarele mele.
24 cu datorii și dezamăgiri
rochia de mireasă cât chiria pe un an
cine-ar fi crezut că viața de cuplu
nu-i ca luna de miere.
goana la spital că cineva s-a decis
să fie tată
spitalul tot la fel de alb ca rochia
folosită o singură dată.
șotron cu bebelușul meu
pielea lapte cu orez
a învățat să meargă
să spună „mami” cui nu trebuie
crescut de buni.
deschid ochii e tot alb
„domnule
operația a reușit
felicitări”
halatul doctorul
părul lui
tot alb.
copilul înalt cât clanța
chicotește
toată familia de parcă-s o vedetă
înconjoară
tavanul
patul metalic

cearșaful
aparate și perfuzii
totul alb.
mai e mult în față se pare
încă nu le-am trăit pe toate.

cultură de mult decăzută

un tobogan de șmirghel
ironic „bibelou” primit după petrecerea de absolvire
vă iubesc colegii mei!
l-am pus în spatele curții ca loc de joacă
sugarul meu se bucură că-i ceva nou
confuzia din privire cât merge de-a bușilea
în jurul chestiei cărămizii
curios ca taică-su.
mai-mai să-și ascute limba
degețelele de lapte praf
și unghiile cu care-și scarpină gingiile.

24 pe propriile picioare

nu mai speră nimeni.
foștii colegi încă-și caută neveste în cluburi
caută scopuri în viață pe la mcdonalds
și sfaturi de la profesori care au staționat 10 ani.
între timp bunică-mea care a născut 3 copii
până la 20
își trăiește bătrânețea bolnăvicioasă
probabil mai încrezătoare decât noi tinerii.
ce oameni
se vede că n-au cine știe ce responsabilități
de-ți trimit prin curier o bazaconie
un tobogan de șmirghel
când știi că am un copil
și că o să mă chinui să-i explic când crește
de ce n-are voie să se dea pe el.

varietate

un băiat încovoiat pe un peron
mâna întinsă de ore întregi se ofilește parcă
bătăături și piele moartă ca de muncitor în mină
băiatul tânăr are nevoie de câțiva lei
să mănânce să-și pună viața pe picioare.
fața lui scursă parcă-i un machiaj ieftin
petice de barbă alandala
ochii fixați spre șinele de tren
știind că într-o zi va pleca din gara asta
unde a stat zile întregi
cu mâna întinsă.

coada la bilete
doamna din spatele geamului
presată de călători grăbiți
de parcă i-ar crește deodată 15 mâini și două fețe
la comanda lor
„haideți doamnă mai repede
pleacă trenul într-un minut”
bătăi în geam și țipete înfundate
„ce te bagi mă în față?”
plânsete confuze de bebeluș
care simte violența în aer.

scăunele albastre ca pe stadion
în camera de așteptare
o tânără șezând
mișcă din reflex picioarele față spate asincron.
geamantanul cât trei sferturi din ea
ținut strâns ca mâna mamei pe trecere.
ochelarii rotunzi doar măresc
zâmbetul sincer de studentă
care așteaptă să-și revadă părinții.
telefonul bâzâie
tresare îmbujorată
o notificare mult dorită probabil
un mesaj special
că se poate citi de la distanță
„aceasta este o tânără îndrăgostită”.

apogeu umoristic

am fost la cerșit
la colindat*
bunica mi-a spus:
„vai david dar ce mult păr ai pe mâini ia uite-te
parcă a fost maică-ta însărcinată
cu o pisică”
curioasă ipoteză.
ideea e că de crăciun nu știu dacă sunt vrednic
să-mi văd rudele pentru prima și ultima oară din an
doar pentru bani.
mama:
„s-o mai vezi pe mamaia că nu mai are mult de trăit”
adevărat.
probabil ratez atât spiritul familial cât și pe cel al sărbătorilor
e vina mea că sunt apatic?
probabil
dar e mai bine așa.

iubirea e o funcție a sistemului digestiv

cine este cina?
asta-i întrebarea din urmă
pe fruntea ta rujul mamei
care ți-a urat 18 ani fericiți
eu?
ți-am furat cei 18 ani fericiți
nehalit
aveam nevoie de fast food în relație
te-am pus pe banda de alergat
te-a învârtit ca pe șaorma
am construit roller-coaster-e
poate adrenalina dinainte să cazi
m-ar fi făcut să țin la tine
și
și
surpriză
*senzația de rău
*mâna strânsă ca poșeta-n gara de nord
*norii ocoliți
m-au ajutat să simt ca prin perfuzie
picături din tine
ceața de șampanie
machiajul până la buze
sunt convins
nu mai există foame
-----//----- sete
începând de
.
.
.
acum

Mitan Denisa

Aș putea spune despre mine că sunt o persoană sinceră, sufletistă, care gândește lucrurile în profunzime și analizează totul în detaliu. Sunt atentă cu cei din jur și îmi place cel mai mult să râd și să zâmbesc. Îmi doresc să-mi împărtășesc gândurile și sentimentele cu cei dornici să-mi citească poeziile.

Poezia pentru mine este o modalitate simplă și frumoasă, totodată, de a-mi exprima și a-mi înțelege propriile trăiri, dar și o sursă de inspirație pentru cei temători de creație. Poezia este un izvor lăuntric ce poate fi văzut din perspective diferite.

Pe mine poezia m-a ajutat să mă înțeleg, să mă descopăr și să privesc lucrurile altfel. Am folosit poezia drept jurnal, o bucățică separată de cei din jur unde mă puteam descărca de tot de ceea ce mi-era greu să exprim și mă puteam elibera.

*Zâmbetul meu este scutul
tuturor lacrimilor!*

mucegai

o, val de amintiri
 încărcătură de ceasuri
 clepsidre spulberate în visuri
 aşterni arama ta pe gândurile mele fine
 ca un nisip fierbinte
 într-o zi de vară din Sahara
 aştept un răspuns
 ca o pată de mucegai
 se aşterne pe piept
 regretul trecerii timpului
 nu mai pot respira
 din cauza mirosului înăbuşitor
 zboară vântul
 cu tot cu momente
 rămân doar amintirile în urmă
 să plec sau să rămân?

greşeala

fiecare om
 este, în esenţă,
 o apă şi-un pământ
 oglinda divină
 e cea care ne face
 să strălucim
 mai tare pe cerul stelelor căzătoare
 la final
 fiecare dă cu subsemnatul
 pentru toate acţiunile
 uluitor cum
 nu "toţi" cred
 dar „toţi” sunt conştienţi
 că în deznodământ
 au de înfruntat testul final
 şi totuşi
 nimeni şi nimic nu-i împiedică
 din a-şi arăta colţii
 şi a acţiona demonic
 chiar şi fără motiv.

sunt un ciob spart

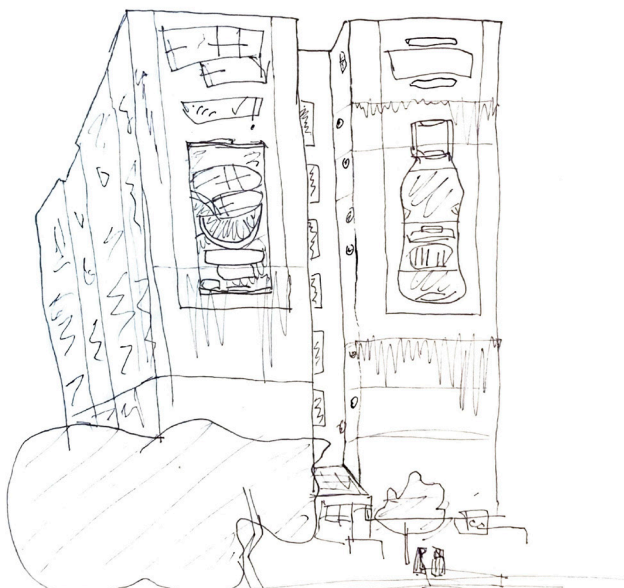
nu știu dacă de la o sticlă
sau de la o vază
dar sunt un ciob spart
astăzi cineva s-a tăiat
din cauza mea
încercând să mă adune de pe jos
din momentul în care am fost prins în pumn
am fost aruncat
toți au strigat
că i-am rănit
dar nimeni nu s-a întrebat
de ce sunt un ciob spart
fiecare rană are cauza ei
sunt un ciob spart
dar nimeni nu s-a gândit
că m-a durut când am fost strâns în pumn

criminal nevindecăt

m-ai culcat la pământ
și ai aruncat cu un pumnal
de vorbe puternice
mi-ai smuls acumulatorul de energie
pe care-l încărcam cu seninătatea ta
ai ucis în mine toate particulele de fericire
culcată la pământ
într-o baltă de suspine
e ciudat cum tu n-ai remușcări
ochii tăi nu văd
că acea bucată de porțelan
e chiar un om
un om, care, ce să vezi, poate simți durere
și nu acea durere
precum o tăietură care ustură
nici acea durere când te lovești în colțul patului
și parcă rămâi puțin paralizat
e acea durere care ustură permanent
și te paralizează pe viață
și te face să crezi că tu,
aceeași bucată de porțelan
ești doar o bucată de porțelan
și nu un om
că tu,
nu poți simți o astfel de durere.

a ars casa

casa în care am prins viață
 casa în care am început să respir
 în care am făcut primii pași spre fericire
 în care ceva în mine zâmbea
 vocea interioară urla de bucurie
 casa în care am găsit speranța
 că fiecare foc stins
 poate fi reaprins
 și că poate va arde mai tare de data asta
 casa care a ars
 nu era o casă
 era un trup greoi
 o voce groasă
 un chip luminat
 și un suflet cald
 pentru pereții mei reci
 de ce a ars casa?
 deoarece căldura din interior
 a dispărut
 pentru că lumina s-a stins
 pentru că acea casă
 a decis să ardă
 să se prăbușească în fața mea
 am stins focul cu lacrimi
 de când a ars casa
 mi-a fost teamă să-mi refac un adăpost
 pentru cutia de chibrituri
 din interiorul meu
 care arde
 doar dacă în casă e cald.
 n-am mai avut curajul să-mi reconstruiesc altă casă
 de frica de a nu arde din nou
 așa că
 deocamdată prefer să rămân fără casă

Modoran Alexia Maria

eu sunt
alex amino aria radom
și a defini înseamnă a limita
și nu știu ce e o limită
nici să integrez
să-mi fac păru' cu placa
sau să vorbesc ca să umplu un spațiu
știu să râd și să mestec gumă
să tind spre a fi în apropiere
dar mereu destul de departe
fac un gol care nu există decât
între noi
și până la urmă trece

*„viața noastră nu-i decât o sumă de presupuneri
tu cum presupui că sînt eu”*

– Svetlana Cârstean

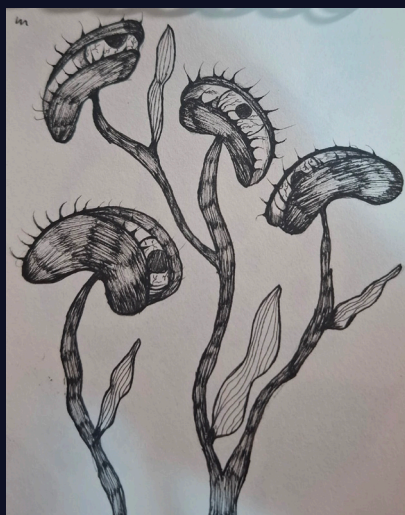

crepuscul

disensiune solidificată
 de ploaie în timp
 întărită precum coaja din cot
 mă sprijin de ea zilnic
 testez duritatea
 mă joc cu riscul
 și-mi asum merite
 cu miros de tămâie
 sfîntenia casei în alarma de dimineață
 ai tu un obicei
 să mă enervezi când mă trezesc
 și chiar înainte să adorm
 nu discern disensiunea
 îmi place ploaia să-mi spele păcatele să lase dăre urme de picuri
 pe piele
 încă aștept să vii acasă
 te știu atât de bine și mă mint
 nu mi-ai plăcut niciodată
 poate doar puțin și am să te mint
 să-mi dai apă cu lingurița
 hai să ne fie bine

bioluminiscentă

să visezi cu ochii deschiși nu e rău
 dar nu-i nici bine
 mă dau vexiliferul acestei teorii
 în grosso modo realitatea e nesuperpozabilă cu ceea ce ne dorim noi
 între respirațiile scurte dintr-o criză de tuse care are să se termine până-n vară
 vară tămăduitoare
 ea linșează orice gând necurat
 dă câte un leu cerșetorilor de pe stradă
 cântă în haine umede
 aduce valurile la copiii din tren
 miroase a lămâiei cu miere
 plus că nu știe să plângă
 deci nu există tragedii – „...nu este durere nici întristare nici suspin...”
 – iar viața e de o clipă frântă în intersecția oglinzilor

orașe

mă plimb des prin orașe
toate-s variații ale orașului meu găsești oameni de toate tipurile
aici mame cu copii bătrâni spălăciți tineri obosiți șmecherașii de
pe lângă blocuri casieri care-ți dau 2 lei rest la bancnota de 5
când doza era 3.10 lei
copilași care se uită lung la tine
mandarinele au același gust și deși nu-ți cunosc limba mi-am dat
seama că mă înjuri
e degeaba
nu eu stau la volan eu țin pixurile în poală și răspund la între-
bări cu da și nu
poate
dacă m-aș băga în seamă cu un trecător mi-ar zice și mie sensul
vieții
nu pentru că l-ar ști
pentru că ar vrea să mă ajute
e vorba de compasiune
născută din milă
milă pe care n-o agreez deloc
trec așa calm pe lângă biserici
acolo se află tămăduirea
refuz ușurință asta
ascult muzică proastă în căști
poate am orgoliul prea mare
să fii adolescent înseamnă să te zbați cu ideea că viața este ce
este și o să se întâmple oricum
trec lucrurile pe lângă mine
răspunde-mi la mesaj că nu mai suport

23:00

un șervețel pe masă
patru colțuri din care picură smoală
liniștit precum jandarmii la festival
scurpi panseluțe în cafea
nu există cuie pe autostradă - doar lumini
legătura dintre pirozis și insomnii
mașinile electrice
șoareci adulmecând spuma laptelui
stai în offside ca în pat
cu confortul și siguranța
te-ai obișnuit

01:00

m-am culcat pe o clanță
la datorie
survolez încâlcit în cabluri de tensiune
cad rusoaice kamikaze
poftim artificii
să-ți mai descrețească fruntea
paracliserul trage de clopot
lung
încet
ușor
lent
bavardajul scoală păianjenii de sub nară
bolnavi de conjunctivită
fierb cu borș în găuri aliniat pline de zgură
așa e în concediu

13:00

bătrâna care smulge iarba
din fața curții
căuta cu unghia în țărână
oameni cu cearcăne în loc de ochi
adâncituri ale limitelor pe care le-au depășit
pentru mămăligă cu lapte
am salvat haosul suflând în pădii
gazonul tuns
chelia rasă
vezi-ți de treaba ta mamaie
șopârta învârte roțile minții

Popov Ioana Alexandra

*"Maybe I'm too young to
keep love from going wrong"*

– Jeff Buckley

sunt alex

sunt o ființă care crede că e făcută
din prafurile planetei saturn
o masă neglijabilă pentru acest uni-
vers mare și, totuși, care se face
auzit de la 3 galaxii
sunt cel care face fit check pe story
zilnic

ciclu

e o șansă mereu să mă vezi în trei
zile cu părul în total alte culori

sunt o persoană pozitivă

ador să zâmbesc și să vorbesc

niciodată nu am să fiu prea mult eu

iubesc să iubesc

iubesc muzica, arta și

adesea oamenii

nu și matematica

știu că sunt energie pură, o undă
de căldură care deviază constant în
toate direcțiile

mai puțin în cea bună.

Nu-mi place să mă definesc. Dar știu lucruri despre mine. Îmi place să citesc, să desenez, să pictez, să lipesc poze pe pereți- să țin captivi oameni în amintirile mele. Sunt punctual și îmi place să fiu așa. Ador culoarea albastru, iar dacă aș putea, aș vrea să-mi curgă sânge albastru atunci când societatea mă va cenzura definitiv.

Cel mai clar lucru despre mine este că nu sunt nonchalant și nici nu vreau să fiu - carpe diem.

Poezia pentru mine reprezintă cea mai gălăgioasă și liniștită formă de a mă exprima. Este modalitatea principală prin care fac oamenii să mă uite mai repede. În scris găsesc casa în care mă pot refugia mereu, o casă șubredă, necizelată, dar mereu aleasă. În scris a fost mereu singurul loc unde am putut să mă exprim total fără ca nimeni să mă înțeleagă și totuși fiecare să înțeleagă ceva. Proza o scriu mereu cu negru, ea e menită să rămână, poate mai mult ca mine, iar poezia doar cu roșu și albastru, deoarece este menită să zboare, să plece departe de creator, să circule, la fel ca sângele.

1.

îți place atât de tare ciocolata dar tot bei
apă după ultima bucată
vreau sa fiu zahărul
de la care te abții atât de mult
să fiu părul de pisică
care stă mereu pe hainele tale
chiștoacele aruncate prin geantă
scaunul pe care
l-ai rupt la 8 ani
dar îl păstrezi
să fiu steaua
la care te uiți mereu
când privești la cer

să am sânge albastru
să te pot picta
la nesfârșit
să fiu fumul
cu care te îneci
dar în care
stai în continuare
poza ștearsă din greșeală
topul decupat la spate
tatuajul subtil
dar la vedere

umbra care e cu tine
mereu
să fiu gândul pe care încă nu ai apucat să-l
gândești

2.

oare ura s-a inventat pentru că
iubirea
a eșuat doar o dată?
sau de câte ori?
atunci când plângi
pentru brațele
în care nu ai fost niciodată
de ce doare când stingi țigara
de tine
pentru că nu vrei să rănești cimentul
înghiți paginile caietului de chimie
sperând să reții mai repede
sau doar să te otrăvești cu
toate substanțele scrise pe el
stai sub plapumă
classic balkanic
și te uiți la nesfârșita suferință
provocată de pereții vopsiți
albastru
te arde pe retină
culoarea albastru
la fel ca ochii cuiva
la fel ca tine
când poate îți vei permite
să devii ce ai vrut mereu
meduză

3.

dacă nu face mama colivă bună când mor
degeaba am trăit
sper ca atunci când
mă vor devora gândacii
acolo la 6 metri sub pământ
să simtă doar gustul
parfumului tău
să fiu îmbrăcată în culoarea mea
să știe spiritele
că îmi place culoarea albastru
iar oamenii care rămân
să știe că eu îi bântui
să vadă fâșia de tricou albastru
și să se gândească
la mine
sper ca acei gândaci să fie buburuze
și să găsească
aproape de inima mea
cheia spre
tine

sunt doar muzeul tuturor încercărilor
mele
sufletele pereche sunt
legate printr-o ață roșie

ține de tine dacă ața noastră
e dantelă
sau funia de ștreang

4.

tipul de om avangard
cumva diferit
scrii planuri
vrei să-ți iei cărți de tarot
poate așa universul va asculta de tine
picură sânge pe metalul greu
pe podea
cel uscat
reacționează
lipești posterele pe găurile din pereți
poate nu se mai văd
ceva e gol
peretele
camera
tu
vrei să scapi
bați cu pumnul în cutia craniană
dar ești captiv
gânduri prea multe
te înghit
vrei să fii bufon
râzi
e gol
oare unde se întâlnesc marea cu cerul
este locul veșniciei?
acela e iadul meu
fug

să prind deschis la librărie
poate azi apuc să-mi iau cerneală
să nu mă scriu cu roșu

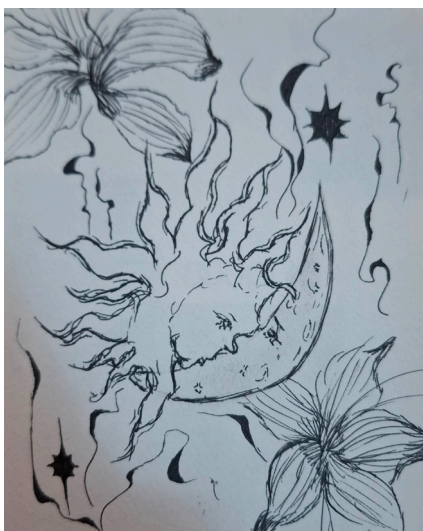
5.

voiai să fii balerină
îți făcea bunica fustițe
multe
colorate
simțeai mereu că zbori
cu fiecare piruetă
poate chiar ai un balon cu heliu
care se ține de tine
și cu cât te depărtezi de casă
acesta zboară mai sus

acum ești barman
faci piruete ca să
nu te nimerească nemernicii
cu pahare
un fel de echilibru constant
între vodca de pe jos
și amarul din sufletul tău
tutu sau tattoo
nici tu nu mai știi

6.

te dai cu nivea
cică te face mai tânăr
nimic nu mai are efect
doar trupul îmbătrânește
sufletul este unul roz
activ
joacă badminton
cu ultima ta speranță
mingea fiind
ghemotocul tău de griji
poate ultima bătaie a inimii
se va simți ca durerea lui Adam
când i s-a furat coasta

Ruse Răzvan Florin

Sunt Ruse Răzvan-Florin, elev în clasa a XII-a B la Liceul Teoretic «Grigore Moisil» Tulcea.

Am descoperit pasiunea pentru poezie la începutul liceului, grație profesoarei de limba și literatură română. Pentru mine, poezia este o modalitate de a-mi exterioriza gândurile și de a le arăta celorlalți modul în care percep diferitele aspecte ale vieții. Prin scris am reușit să-mi înțeleg mai bine emoțiile.

Mă inspiră tot ceea ce văd și simt în viața cotidiană, iar în multe dintre textele mele explorez tensiunea dintre real și imaginar. Încerc să utilizez metafore inedite pentru a spori expresivitatea poeziilor și îmi doresc să construiesc texte unice, memorabile, care să transmită emoții autentice.

manechin

zoaie aluneacă pe plastic
se învelesc în titirez pe capul
strâmt de soartă
strâmb de moși
căci bătrânețea o să vină
chiar & când suflă din trabuc
cu ochii șterși
îmbrăcat, dezbrăcat
de mâini murdare
de la atâtea zoaie
de la atâta spumă neagră
te sucește clopoțelul
te învâluie în monede de aur
în plastic ieftin
deși crezi că strigi la fețele zbârcite din vitrină
doar menții poziția
un simplu manechin

```
_ deschide-ți
            _ ochii
                _ argintii
```

suflă-ți _
gândirea _
în zoaie colorate _
în manechine frumos aranjate _
rămâi atent la ce este bine _
& roagă-te la oamenii ce nu

te vor uita

dacă zburam mai sus de sfârșit
trebuia să fie mai mult decât noroc de manechin
decât menire
decât memorie decorată în artificii
nu va exista moarte
ci următorul preț
dacă uiți începutul
vei ține minte doar deznodământul
așa că de ce să ne gândim la moarte
cu o inimă de plastic?

dar când tot plasticul se rupe
linia orizontului nu se mai îndoiaie după forma sa ciudată
iar mâinile bătute te zdrobesc
tu fiind p l a s t i c
nu e l a s t i c
te aruncă în uitare peste mii de alte corpuri mute
își mai doresc să devină din gunoaie muze
inima-i rece
poate că de asta mă numesc
maneCHIN
ține-mă de mână
fără să simți vreo căldură
ieșită din vârful degetelor fripte
te rog
nu mă lăsa
jupuit de vreme

iar când bătrânețea pare doar o mică furnică
degetele altădată atent construite
se topesc ușor
la incinerator

oglinda

cad peste propria sabie
separat într-un război pierdut
ai spus să uit, să iert
dar m-ai lăsat aici să-mi crească muguri

arunc semințe la păsări
& ascult zumzetele din pereți
țipete ascuțite după fereastră
un roi de albine?
un cuplu alterat?
nu știu
nu eram acasă

dar tot aud după pojghița de argint
șoapte ascuțite
în oglindă mi se împletesc gândurile cel mai bine
când aud ceva pășind în ea
zgomotele înghit imaginea
pe care o împletesc în fiecare zi
după reflexia ta

mă gândesc la tine de pe un drum fără întorsături
știu că mă voi pierde
dar nimeni nu are nicio șansă
doar fă-mă după chipul tău
& lasă-mă să plâng după cer

dincolo de oglindă să mă-ntind în infinit
să îmi intre vârfurile degetelor în cuptor
să le frig un pic
să topesc imaginea de după mine
să topesc imaginea de după tine
să-mi topesc unghiile după oglindă
să aud puțin mai bine

șarpele îmi îneacă gâtul cu-n măr
iar monștrii îmi leagă tălpile împreună
& îmi toarnă mortar pe aripi
cu susul în jos mă rostogolesc
degeaba cresc cu tulpina dependentă de pământ
oricât m-aș înălța
o tăietură la rădăcină m-ar blestema

dacă m-aș urca pe-o stea
& aș coborî pe unde cresc stele de pământ
m-aș putea legăna pe veci
spre oglinda ta
dar de fiecare dată când învăț cum să fiu om
uit câte ceva din mine
îl scap după oglindă
îl mănâncă șoarecii

lasă-mă să strig afară
să acopăr zgomotele
de ce trebuie mereu să stau aici
constrâns de lumina refractată
când reflexia mea țipă
țipă după schimbarea imaginii din oglindă

mă ustură degetele căzute
dar cu urechile băgate după sticlă
aud

tata voia să păstreze din jucăriile mele vechi
ca să nu cresc prea repede
dar eu am crescut oricum

în prăpastie
e doar liniște
a scăpa din lanț
este avantajos numai dacă
nu ești prins & băgat înapoi în coteț
cu un lanț mai gros
rămâi cu gândul la iubire
când îți vei aduce aminte de mine
aruncă-mi o sămânță, să-mi rămână pentru totdeauna
cât stau aici pentru tine

nimic nu e mai dulce

"que le goût des cerises du haut de la colline de mon enfance"

se rotește în spinarea cireșilor căzuți
peste mormintele astupate de petalele copacilor primăvara
la crucea noastră
cresc cireșe direct din pământ
ne întâmpină cald
& se gândesc neîncetat
când vom trece pe acasă
când vom face mormintele în cimitir frumoase
că au crescut buruieni
iar cireșul de altădată s-a uscat peste lumânările ultima dată
aprinse la înmormântare
(vine Paștele & vede lumea că familia x nu are mormintele făcute)

un zar lustruit în prune acre 1
dar doar din cele căzute din dinții copilașilor 2
care aleargă de la poalele satului 3
până în capătul străzii mele 4
până la ultima casă 5
sperând că nu vor arunca din greșeală zarul 6
peste numărul care asigură 1
un tir al unei familii care lucrează la negru 2
(de aia au casa așa mare) 3
ce își va așterne roțile pe mingea unuia 4
iar apoi pe el 5
6
1
2
3
- - -

întoarce-ți fața la n radiani
privește spre lobul frontal
alunecând pe pământul slab de inger
care cântă alături de clocotul ciorbilor de pe foc
stropit de scursurile de apă caldă
de la furtunul luat de la bunicu'
(care l-a luat de la bunicul lui & care l-a împrumutat de la bunicul lui & tot așa)
când se spală trotuarul din fața casei
când tata îneacă gângăniile de pe el
care nu au putut să zboare peste apă
care nu se așteptau să vină potopul
care doar priveau liniștite razele soarelui
intra în ochisorii lor negrii & ieșea imediat afară
să alunece pe ochisorii alteia
care după iese afară
& alunecă pe ochisorii copilului care privește nedumerit
la culoarea caiselor verzi ACRE
& se gândește de ce niciun fruct nu pare să fie dulce
când mănânci fără răbdare
imediat cum a apărut ceva agățat de copac
mereu prinzi ce-i mai crud
că până la urmă
crud eram & eu
căci o întrebam pe mama

cât toca mărunț ceapa
de ce plânge
& îmi răspundea fără să înțeleg
"Rien n'est plus doux que beaucoup d'oignons sur le plat préparé
par ma mère."
& plângea în continuare peste bucățelele alea de ceapă cu miros
înțepător
nu știam că bunica murise

nu înțelegeam de ce toți bătrâneii iubesc să stea la magazin
pe scaunele unse cu uleiurile lor
la cât de des trec pe acolo
de ce le place să-și vomite pensia pentru o fărâmbă de bucurie
dar le auzeam vocile aspre
& pulsul alert
îl auzeam & pe el cum urlă
după tinerețea lor
"Rien n'est plus doux que l'alcool à jeun à 23 ans."

pentru mine primăvara înflorea în fiecare zi
& în fiecare lucru
nu doar florile, copacii, dorul sau bătrânețea se desfăceau în pe-
tale roz
mi se desfăcea & mintea la fiecare joculeț jucat cu ceilalți
iar seara înainte să mă strige mama să mănânc un castron de ciorbă
& să mai stau pe acasă
că toată ziua am bătut drumul slăbit de râsetele noastre
slăbit de la atâta lume cu gândul la
același gust mai dulce ca zahărul vanilat
dar nu mai dulce ca zahărul vanilat de pe prăjitura preparată de
mama
(a prins rețeta de la bunica înainte să)
alergam până în vârful dealului de la marginea tuturor
îmi intra în nas puful piersicilor sălbatice
zburam de-a lungul penelor păsărilor călătore
mergeam odată cu ele în țările calde
iar în vârful tuturor
gustam o cireașă dulce
era dulce pentru că cireșele se coc primele vara
față de acriturile cu care îmi obișnuisem dinții

fugeam apoi acasă
papucii vechi se îndoiu după forma pietrelor pe care le călcam
nu mă durea
dar nu mai aveam nici poftă de mâncare
după atâta zeamă dulce
roșie ca sângele care trăiește
în FIECARE zi
mă întreba mama de ce nu îmi este foame
iar eu răspundeam fără să mă înțeleagă

"Rien n'est plus doux que le goût des cerises du haut de la colline
de mon enfance"

zombi

când crucile din marmură
sunt pictate printre răsuflări reci
cu stele din praf
& esență de migdale
răsturnată peste cosmos
încontinuu aud ce se află
mai sus de rai
pentru totdeauna obscen
cu aripi de sirop stricat
cu inele în jurul gâtului
cu răsuflări reci
cu înghițituri slabe
cu praful înecat
cu cerealele presărate peste ape
peste apele din cer
peste râurile întinse
peste raiul coborât
peste iadul urcat
peste toate gândurile suflate asupra
aparaturilor răcoroase
de transmisie a visurilor
peste crucile din marmură crăpate
întinse în răsuflări reci
cu gândul aliniat în universal
inelul din gât se întoarce la Saturn
iar Calea Lactee se amestecă oricum
roteste

rostește rostește
 rotește

în albastru închis
înspre ce-i deschis
înspre zei uitați
înspre sacru & timp
dă-mi putere mai sus de iad
mai jos de rai
dă-mi putere aruncat într-o bilă de cristal
dă-mi lengende de verificat
dă-mi o barcă de navigat
pe asteroizi lichizi
prin plămadă străină
să mă zărească un extraterestru
eu cu pielea verzuie
cu ochii gri, ieșiți
privind în oglinzi laterale
strigând cu corzile vocale
uscate de pământul cerului
cu părul căzut
cu unghiile mari
ieșit din crucile de marmură
de pe lângă divinități

„uite acolo”
„un monstru cu un singur ochi”
„un creier ieșit pe din afară”
„un fluviu rapid”

„un? om? cu pielea gri”
„cu ochii verzui”
„zombi”

OZN înalt nu mă uita
rămâi cu gândul la libertate
rămâi cu holograma mea strălucitoare
în albastrul ăsta închis
în iadul urcat
căci credeam că am scăpat
că am ajuns mai sus de r a i
dar tot cu mintea aliniată stau
împărătește un vis
ori lasă-mă să alerg pe fluviile înghețate
pe sateliții învechiți
atunci când voi găsi de ce chiar eu
am răsărit în cer
din tranzitul închis
ales să deschid ochii iar
pentru răsuflările astea reci
pentru chinul rebel
pentru scena zeilor plictisiți
jucăria lor stricată
& atunci când voi găsi ceva plutitor
decorat în culori noi inventate
voi vira direct spre el
mă voi dezintegra
voi înțelege totul
privitorii se vor amuza
iar eu voi răsufla aer cald
pentru prima dată

Vasile Cristian Gabriel

Mă numesc Vasile Cristian Gabriel, elev în clasa a XII-a E la Liceul Teoretic "Grigore Moisil". Mă descriu ca fiind un fir de lumină care caută să atingă alte suflete. Sensibil, deschis, port în mine o vibrație caldă, prin care oamenii se simt văzuți și înțeleși.

Nu mă hrănesc din singurătate, ci din prezența celorlalți, din dialoguri sincere și din liniștea care se naște când sunt cu oamenii în care am încredere.

Am un spirit tânăr, mereu în mișcare, mereu în căutarea unei versiuni mai bune a mea.

În spatele privirii mele se ascunde o voință puternică, un fel de curaj blând care mă împinge să-mi depășesc limitele.

Mintea mea este un amestec de creativitate și dorința de învățare ca o fereastră deschisă spre lumi noi, în fiecare lucru început punând o parte din mine.

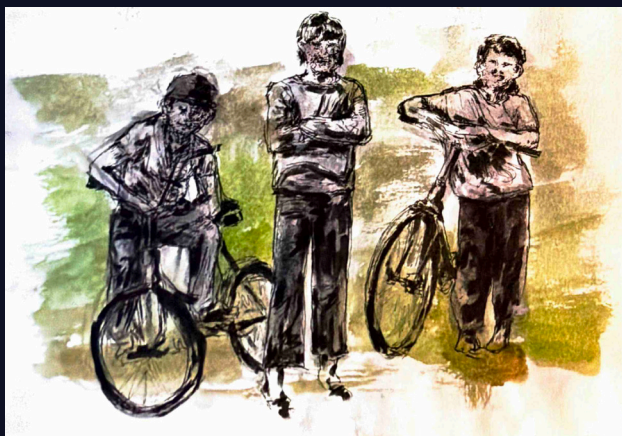
Pentru mine, poezia a fost mereu un loc al interiorului, un spațiu în care am putut să-mi așez trăirile, neli-niștile și dorințele. A fost limbajul meu secret, felul în care am învățat să-mi înțeleg emoțiile și să le dau formă.

M-a ajutat să mă cunosc mai bine, să văd în mine nu doar fragilitate, ci și forță. În versuri am descoperit că sensibilitatea nu e o slăbiciune, ci o lumină.

Poate că fără să-mi dau seama, poezia m-a făcut mai deschis, mai atent și mai încrezător în vocea mea interioară.

Când se destramă lumina

Nu mai cântă nimic în mine.
Doar un tremur slab,
ca un fir de curent
într-o casă uitată.
Carnea nu mai are poveste,
doar memoria mâinilor
care au ținut,
care au pierdut,
care acum se odihnesc
în propriul gol.
Fereastra se strânge,
înghite cerul încet,
iar aerul miroase a fier vechi
și a tăcere.
Mă uit la lucruri
cum se desprind de privire
o cană, o fotografie, o clipă
toate cad fără zgomot,
ca și cum lumea ar fi învățat
să nu mai doară.
Și totuși, undeva,
sub piele,
încă se zbate o clipă
care nu vrea să moară.

Început

Conștiința nu se limitează la tăcere,
se depune în mine
ca nămolul greu al unei ape stătute,
în care fiecare fapt, fiecare dorință,
fiecare frântură de intenție
neexprimată
rămâne suspendată,
greu de scos, imposibil de ignorat.
Nu există somn care s-o închidă,
nici uitare care s-o curme.
Mă cercetează sub piele,
în colțurile murdare ale memoriei,
mă frământă cu unghiile lungi ale
adevărului
și lasă urme care dor mai mult decât
gestul inițial
care le-a produs.
Fiecare alegere, fiecare cuvânt
neascultat,
se întoarce și se transformă în
greutate,
nu e furie, nu e vinovăție
doar o constatare rece, o substanță
densă
care mă ține prizonier
în interiorul propriei mele existențe.
Și când lumina se strecoară între
pereți
nu mai văd altceva decât gândul,
straturi de amintiri, de tăceri, de
iubiri nespuse
în care mă afund încet,
fără răsuflare, fără scăpare,
până când fiecare fibră a corpului
devine numai conștiință.

Anatomia tăcerii

Există o liniște care nu se aude,
doar pulsează sub piele,
ca o amintire ce n-a știut niciodată să
moară.
Uneori, mă privesc din afară
și nu mă recunosc –
par o fotografie uitată în apă,
cu marginile dizolvându-se încet
într-un adevăr care n-are nume.
Mi-am purtat sufletul
ca pe un vas prea plin,
lăsându-l să se verse în oameni
care nu știau ce să facă
cu atâta vulnerabilitate.
Și totuși, în fragmentele care s-au spart,
a rămas o formă de lumină,
nu din cea care strălucește,
ci din cea care arde în tăcere,
fără să ceară nimic.

Tăcerea nu mai e între mine și lume,
ci în mine,
ca o respirație veche
care a învățat să existe fără aer.
Și poate asta înseamnă să trăiești:
să te pierzi până când devii ecoul
a tot ce n-ai putut rosti,
dar ai simțit până la capăt.

Jurnalul tăcerii

Îți spun acum ce nu am spus nimănui:
frica mea are vocea unui copil
care nu mai crede în povești.
Mă privesc dimineața în oglindă
și nu recunosc niciun gest,
niciun zâmbet care să fie al meu,
doar umbre care au uitat să plece.
Îmi țin tristețea ca pe o haină veche,
fără să o scutur, fără să o ascund,
și uneori uit că sub ea
mai există piele, respirație, dorință.
Cuvintele se rostogolesc în mine
fără sens, fără ecou,
și rămân în urmă ca niște frunze moarte
pe care nici vântul nu le mai ridică.
Și totuși, scriu
pentru că doar aici, în tăcere,
îmi pot simți rădăcinile,
fragile, solitare, murind încet
într-un pământ care nu mai știe să plângă.

Glasul care nu piere

Doamne,
Te-am căutat în biserici tăcute,
în psalmi vechi,
în icoane ce plâng.
Te-am căutat în liniștea munților,
în ochii mamei
și-n frânturile de pâine ale iubirii.
Dar Te-am găsit
în locul unde nu Te așteptam:
în lacrima celui părăsit,
în tăcerea celui bolnav,
în mâna tremurândă care încă se roagă
chiar când nu mai știe de ce.
Tu nu strigi,
nu ceri,
nu bați cu forță la uși închise.
Tu șoptești.
Tu ești glasul care nu piere,
chiar și când sufletul adoarme.
Te simt
nu când îmi e bine,
ci când mă frâng
și totuși nu mă pierd.
Atunci ești cel mai viu.

Realizatori

**Tehnoredactare și design: Hizanu Teodora Alexandra,
Popov Ioana Alexandra**

Design copertă: Hizanu Teodora Alexandra

**Ilustrații: Hizanu Teodora Alexandra,
Tabaneț Elisabeta Cristiana, Popov Ioana Alexandra**

Profesor coordonator: Agache Oana-Gabriela

ISSN 2067—6514